

--จากใจนักเขียน--

จังหวะรักมาเฟีย [Mafia's Rhythms Of Love] เป็นผลงานเขียน
เรื่องแรกของนักเขียนนามปากกาว่า ‘รุ่งอรุณทัย’ เพราะก่อนที่จะมาเป็น
จังหวะรักมาเฟีย [Mafia's Rhythms Of Love] แบบนี้เริ่มต้นจาก จังหวะรัก
มาเฟีย I และ II ต้องขอขอบคุณผู้อ่านที่ใจดีและน่ารักทุกท่าน ที่ทำให้งาน
เขียนเรื่องนี้หนามาก และอีกอย่างสำหรับงานเขียนเรื่องนี้มีการตีพิมพ์มา
ตลอดเวลาหกปี ซึ่งฉบับในมือท่านนี้จะเป็ฉบับสุดท้ายแล้วค่ะ แต่จะเป็นฉบับ
รีไรท์แต่จะยังคงสำนวนการเขียนครั้งแรกไว้ค่ะ ทุกครั้งที่กลับมาอ่านยังรู้สึก
แปลกๆ ชำๆ บ้างกับสำนวนของตัวเอง แต่อย่างไรเสียก็ไม่ต้องการจะเปลี่ยน
และทุกครั้งทีกลับมาอ่าน ทำให้ความรู้สึกเดิมๆ เมื่อสามปีก่อนกลับมาทุกครั้ง
และอยากรำลึกว่า สำนวนที่ไร้ซึ่งประสบการณ์ ความเชี่ยวชาญ แต่กลับได้รับ
การต้อนรับอย่างดีจากทุกท่านที่ให้การสนับสนุนอย่างหนาแน่นที่มากขึ้น
เรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน

...อย่างไรเสียทุกท่านที่ได้อ่าน ก็ให้อภัยและยึดไปกับงานเขียนสำนวน
งานเขียนครั้งแรกของนักเขียนที่ใช้นามปากกาว่า ‘รุ่งอรุณทัย’ นะคะ

ขอบคุณค่ะ ♥

06.2022

จังหวะรักมาเฟีย [Mafia's Rhythms Of Love]

เซต : Romance Of Mafia ลำดับที่ [1]

...เป็นเรื่องราวความรักของพีท (ปีเตอร์ มาร์ส) ที่มีให้กับหนูนาน (นีน่า) พีท คือผู้ชายคนหนึ่งที่มีความรักครั้งแรกครั้งเดียวและครั้งสุดท้าย ให้กับหญิงเพียงคนเดียว ...พีทคือผู้ซึ่งยอมให้ตัวเองกลายเป็นปีศาจร้าย เพียงเพื่อต้องการปกป้องและดูแลหญิงเดียวในหัวใจให้ปลอดภัยและมีความสุขอย่างที่เขาคนหนึ่งพึงจะกระทำได้ด้วยมีนิยามคำว่า'รัก' :...รักของพีทคือการได้มาและครอบครองไว้แต่เพียงผู้เดียว...

พีท คือชายผู้มีภูมิหลังที่เลวร้ายทำให้เขาไม่สามารถเปิดรับใครเข้ามาในชีวิตได้ง่ายๆ แต่เพียงแค่เขาเก็บพวงกุญแจที่มีรูปผู้หญิงเสมือนตัวจริงได้ในห้องสตูดิโอ กลับทำให้เขามีรอยยิ้มและต้องการพบเจอเจ้าของพวงกุญแจนั้น และวันที่เขาได้พบเจอกับเจ้าของพวงกุญแจ (หนูนาน) ในวันนั้นเป็นวันคล้ายวันเกิดครบรอบอายุสี่สิบเก้าปีของเขา

“ ของขวัญวันเกิดปีนี้ช่างดีจริงๆ ”

SET : Romance Of Mafia

ลำดับที่ 1 ; จังหวะรักมาเฟีย [Mafia's Rhythms Of Love]

ลำดับที่ 2 ; มาเฟีย'จ้าว'ชีวิต [Mafia's King]

ลำดับที่ 3 ; 'ลูกไม้'มาเฟีย [Heir Of Mafia]

ลำดับที่ 4 ; นางฟ้ามาเฟีย [Mafia's Fairy]

ลำดับที่ 5 ; จอมใจมาเฟีย [Mafia's Beloved]

Romance of Mafia

- 1 -

เรื่อง

แต่งโดย

ออกแบบปก นื่องแนน นันทิชา

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามผู้ใดทำซ้ำ ดัดแปลง ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือส่วนใดส่วนหนึ่ง
โดยไม่ได้รับอนุญาต

I

< บทนำ >

“เฮ้ย...เสร็จสักที” หนูนาหรือนีน่าถอนหายใจอย่างโล่งอก หลังจากทำความสะอาดห้องพักนักเรียนชื่อดังของอเมริกา ที่ขณะนี้กำลังไปทัวร์คอนเสิร์ตซึ่งมีกำหนดกลับวันนี้ หนูนาหรือนีน่า สาเหตุที่เธอต้องมีสองชื่อเพราะตอนนี้เธอกำลังศึกษาระดับปริญญาโทอยู่ที่ประเทศอเมริกาด้วยแหล่งเงินทุนของตัวเอง จึงต้องหางานทำระหว่างเรียนสำหรับค่าอยู่ค่ากิน ‘นีน่า’ จึงเป็นชื่อที่คนที่นี้ใช้เรียกเธอ เพื่ออำนวยความสะดวกการออกเสียงสำหรับชาวตะวันตก

วันนี้เธอต้องรีบเข้าสตูดิโอของค่ายเพลงดังแห่งหนึ่งในอเมริกา เพื่อรับจัดการงานที่ได้รับว่าจ้างมาเพราะช่วงบ่ายเธอมีเรียน หนูนาได้งานที่นี้เมื่อสองอาทิตย์ก่อนจากการช่วยเหลือของรุ่นพี่ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน ที่ช่วยแนะนำให้อยู่ตำแหน่งพนักงาน Part Time ที่ดูแลเรื่องทั่วไปซึ่งเกี่ยวกับการทำความสะอาดสำหรับหนูนาแล้วงานจะหนักแค่ไหนเธอไม่เคยเจออยู่แล้ว แคขอให้เป็นงานสุจริต เพราะการเป็นนักศึกษาจะหางานทำในต่างแดน...มันไม่ง่ายเลย

เกือบสองเดือนแล้วที่เธอเข้ามาเป็นนักศึกษาในอเมริกา ตอนนี้เธอกำลังเรียนปรับภาษาปรับพื้นฐานให้ครบสามเดือน เธอจะต้องอยู่ที่นี้อีกสองปีตามหลักสูตรการศึกษา ด้วยค่าครองชีพที่สูงสำหรับหญิงสาวที่มีต้นทุนชีวิตที่ต่ำทำให้เธอต้องทำงานหาเงินเรียนตั้งแต่เริ่มเรียนมหาวิทยาลัยในเมืองไทยแล้ว และหลังจากเรียนจบก็ทำงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในเมืองไทย เพื่อเก็บเงินเก็บประสบการณ์ เพื่อที่จะมาเรียนต่อที่อเมริกา

หนูนาเธอยังหารายได้พิเศษจากการเป็นนักเขียนนวนิยาย กับนามปากกาว่า ‘รุ่งอรุณเทย์’ ให้กับสำนักพิมพ์ในไทยด้วย ถึงแม้ผลงานของเธอจะมีออกมาแค่สองเล่ม แต่ก็เป็นที่ชื่นชอบและมียอดจำหน่ายระดับที่พอให้เธอมีเงินทุนในการเรียน

ต่อ ตอนนี้อะพังกงานเขียนมากกว่าห้าเดือนแล้ว เนื่องจากยังไม่สามารถจัดสรรเวลาได้และยังคิดเรื่องใหม่ไม่ออก ซึ่งทางสำนักพิมพ์ได้สอบถามเธอมาเป็นระยะๆเช่นกัน

ทันใดนั้นเมื่อสายตาเหลือบหันไปมองนาฬิกาข้างผนัง “ว้ายยยย!!!!...สายแล้ว” ร้องบ่นกับตัวเองเป็นภาษาไทยตามความเคยชิน เธอรีบเก็บของและหยิบใบคู่มือออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่รู้ตัวว่าได้ทำบางอย่างร่วงจากช่องกระเป๋าเล็กของเบ้ที่ปิดไม่สนิทไปเสียแล้ว

“แกรง...”

หลังจากหุนาออกไปได้ไม่นาน ประตูห้องพักก็ถูกผลักอีกครั้งโดยเหล่าเจ้าของห้องในสตูดิโอแห่งนี้ ซึ่งหลังจากผ่านการทัวร์คอนเสิร์ตตลอดสองเดือนที่ผ่านมาของทวีปเอเชียในหกประเทศ ปีเตอร์ มาร์ส นักร้องหนุ่มที่กำลังถูกกล่าวถึงเป็นอย่างมากอีกคนหนึ่ง ด้วยวัยยี่สิบเก้าปีสัญชาติอเมริกันโดยแท้ มากมายด้วยความสามารถทั้งในการร้องเพลง เล่นดนตรี แต่งเพลง แต่กลับมีเบื้องหลังชาติกำเนิดที่ไม่ธรรมดาเหนือกว่าความสามารถทางดนตรี...และอีกทั้งยังเพียบพร้อมในเรื่องของรูปร่างหน้าตาที่ทำให้สาว ๆ เห็นแล้วต้องโหวตให้เขาติดอันดับหนึ่งในสิบของผู้ชายเซ็กซี่ซึ่งเป็นที่ต้องการของหญิงแท้และหญิงเทียมมากมาย

“อืม!...” ทันทีที่ปีเตอร์ก้าวเข้ามาเป็นคนแรกก็แปลกใจกับสภาพห้องที่เปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด ความสะอาดเป็นระเบียบที่มีมากกว่าที่ผ่านมา มีกลิ่นหอมอ่อนๆ เมื่อสูดดมแล้วก็รู้สึกผ่อนคลาย พร้อมด้วยแจกันดอกไม้ที่มีดอกไม้สดที่เขาก็ไม่แน่ใจในชื่อเพราะมีหลายชนิด แต่ที่แน่นอนคือดอกกุหลาบสีชมพูที่มีมากกว่าดอกไม้ชนิดอื่น เห็นแล้วทำให้รู้สึกสดชื่นขึ้นไปอีก

WOW!!!

THE GOODNESS!!!!

และเมื่อสมาชิกในวงต่างก็ก้าวตามกันมาต่างก็ร้องอุทานด้วยความประหลาดใจ ซึ่งต่างก็คิดว่า...เกิดอะไรขึ้นกับห้องพักของพวกเขา

จอห์นนี่ หนึ่งในสมาชิกของวงก็ถอยออกมาจากห้อง เพื่อมองขึ้นไปป้ายายตรงประตูว่า...ใช่ห้องพักของพวกเขาไหม? เพราะอาจเป็นไปได้ที่พวกเขาจะเข้าผิดห้องแต่เมื่อเห็นป้ายก็ยังเป็นชื่อ ปีเตอร์ มาร์ส ไม่ผิด!! แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกับห้องของพวกเขา หลังจากกลับจากทัวร์คอนเสิร์ตครั้งนี้

ปีเตอร์ซึ่งตอนนี้อยู่ข้างหน้าทุกคน เดินไปที่โซฟาที่วางอยู่ริมห้องอีกฝั่ง ขณะที่กำลังจะนั่งก็รู้สึกถึงว่ากำลังเหยียบอะไร เขาก็มองก็เห็นเป็นพวงกุญแจมีกุญแจอยู่สามดอกที่มีพวงกุญแจเป็นตุ๊กตาเด็กผู้หญิงตัวเล็กผมหยิกยาวในชุดเอี๊ยมกางเกงยีนส์ขายาว และตรงหน้าอกปักตัวอักษรที่เขาอ่านไม่ออก แต่จากที่เขาฟังไปทัวร์คอนเสิร์ตล่าสุดซึ่งหนึ่งในนั้นมีประเทศไทย น่าจะเป็นภาษาไทยเพราะพอดูมันอยู่ข้าง

“อะไร?” สตีฟ อีกหนึ่งสมาชิกในวงถามหลังจากเดินมานั่งไม่ห่างกันนัก

“กุญแจนะ คงเป็นของใครมาทำตกไว้” ขณะที่พูด ตาก็ยังจ้องอยู่ที่หน้าตุ๊กตาและเปลวแอบยิ้มนิดๆ โดยที่ไม่มีใครได้ทันสังเกตเห็นรอยยิ้มนั้นของเขา ‘น่ารักดี!’ ปีเตอร์คิดในใจ

“ว่าแต่ว่ามันเกิดอะไรขึ้นในห้องพักของพวกเขา?” ไรอัล สมาชิกอีกคนหนึ่งที่อยู่มากที่สุดในช่วงด้วยวัยสามสิบสองปี กล่าวออกมาด้วยเสียงที่ราบเรียบตามลักษณะนิสัยที่ใจเย็น แต่ก็อดจ้องกับสิ่งตรงหน้าไม่ได้

ก็อก...ก็อก!!! ซึ่งยังไม่มีใครได้พูดหรือถกเถียงกันต่อถึงห้องพักที่เปลี่ยนไปเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นเพื่อขออนุญาตเปิด ปรากฏว่าผู้ชายใส่สูทชาวอเมริกันเข้ามา

“เป็นไงบ้างทุกคน คงเหนื่อยกันละสิ” ทักทายด้วยรอยยิ้มและกวาดสายตามองรอบๆ ห้องพร้อมกับยิ้มและคิดในใจ “นี่น่าใช้ ได้จริงๆ” เพราะตัวเขาเองก็ไม่ได้เข้ามาห้องนี้นานกว่าสองอาทิตย์แล้ว ครั้งสุดท้ายก็ตอนที่พานีน่ามา

“สวัสดีครับ...นิดหน่อยครับ” ไรอัลหันไปมองและทักทายพร้อมตอบคำถามแทนทุกคนเป็นประจำอยู่แล้ว เพราะใครจะรู้บ้างที่วงของเขาปีเตอร์กลับเป็นคนี่พูดน้อยที่สุด เขาจะนั่งเงียบๆ แต่เมื่อขึ้นเวทีเขาก็กลับเปลี่ยนเป็นอีกคนไม่ว่าจะร้อง

เพลงและคุยกับแฟนเพลงพร้อมด้วยรอยยิ้มที่แทบจะไม่มีใครได้เห็นเลยถ้าเป็นเวลาอื่น

“คุณเขียนพอจะทราบไหมครับ...ว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่” พอล สมาชิกคนสุดท้ายของวงที่อายุน้อยที่สุดเพียงยี่สิบห้าปีเป็นฝ่ายเอ่ยถาม ส่วนจอนนี่และสตีฟ พวกเขาเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันกับปีเตอร์

ปีเตอร์เมื่อได้ยินก็ละสายตาจากตุ๊กตาพวงกุญแจในมือมองมาที่เขียน ผู้จัดการที่กำลังเดินมานั่งที่เก้าอี้ที่ว่างใกล้ๆ อย่างคุ่นเคยโดยไม่จำเป็นต้องเชิญ

“นี่นา นักเรียนไทยที่มาทำงานพาร์ทไทม์ที่นี่ เธอมีหน้าที่ดูแลพวกคุณและทุกอย่างในสตูดิโอแห่งนี้ สงสัยคงมีเรียนคิดว่าพวงนี้คงได้เจอกัน แล้วจะมาแนะนำให้พวกคุณรู้จัก” เมื่อได้รับคำตอบทุกคนต่างก็พยักหน้าเป็นที่รับรู้ และคุยกันในเรื่องการทัวร์คอนเสิร์ตที่ผ่านมาเป็นปกติ และเป็นที่รู้และเข้าใจว่าหนึ่งในนั้นจะมีผู้ฟังที่ดีที่นานๆ จะมีคำพูดออกมาเมื่อจำเป็นต้องแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามต่อผู้ร่วมงานที่เปรียบเสมือนพี่น้องที่ต่างรู้จักและร่วมงานกันมากกว่าแปดปีแล้ว

II

< แรกพบ >

“อยู่ไหนเนีย!...” หนูนาบ่นพร้อมๆ กับก้มๆ เงยๆ และสลับนอนราบไปกับพื้น ซึ่งเธอกำลังหาพวงกุญแจที่คิดว่าน่าจะทำร่วงในห้องพักสตูดิโอแห่งนี้แถวบริเวณโซฟาที่เธอรวางเปื่อก่อนออกจากห้องไปตอนเที่ยงของวันนี้ แต่เมื่อเธอหมดความเรียนต้งใจจะไปแจ้งต่อสเตฟานคุณลุงใจดีชาวอิตาเลียนที่รับเธอเข้าทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟก่อนหน้านี้ว่าเธอไม่สามารถมาทำงานที่นั่นได้อีกสักพัก เพราะเมื่อกลุ่มศิลปินกลับมาจากทัวร์คอนเสิร์ตนอกจากเวลาที่เธอไปเรียน เวลาที่เหลือเธอต้องมาอยู่ที่สตูดิโอเพื่อทำหน้าที่ที่ได้รับว่าจ้างไว้ ตามที่ได้ตกลงกับคุณเฮียนไว้ก่อนหน้านี้

“ทำไงดี...ถ้าหาไม่เจอ แล้วคีนี่จะนอนที่ไหนละเนีย!!! นี่ก็จะสามทุ่มแล้ว ถ้าต้องไปติดต่อเจ้าของหอพักตอนนี้ มันไม่ควรเลย!!!!” หนูนาหาจนทั่วแล้วก็ไม่เจอได้แต่นั่งขาพับอยู่กับพื้นบ่นกับตัวเอง เพราะตอนนี้เธอทั้งเหนื่อยและง่วงมากๆ วันนี้เธอต้องตื่นมาตั้งแต่เช้า เพื่อมาปฏิบัติภารกิจประจำของวันนี้...

ขณะที่กำลังกลุ่มใจ สายตาก็มองไปรอบๆ พลันคิดได้ว่าตั้งแต่เธอเข้ามา ก็ไม่เจอใครในนี้ เพราะตามที่ได้รับแจ้งจากคุณเฮียน กลุ่มศิลปินจะมีการทำงานกันทั้งคืน เพราะเวลาส่วนใหญ่ถ้าพวกเขาไม่ออกทัวร์คอนเสิร์ตหรือมีการถ่ายทำนอกสถานที่ทุกคนก็จะใช้เวลาอยู่ในห้องนี้เพื่อทำงานเพลงกัน แต่วันนี้!ตอนที่เธอกลับเข้ามาในสตูดิโออีกครั้งอย่างไม่ตั้งใจเพื่อมาหาพวงกุญแจหอพัก เธอกลับไม่พบใคร

“นอนอนที่นี้แล้วกันนะ!!!!...สำหรับคีนี่” เมื่อคิดได้ดั่งนั้นโซฟาข้างตัวก็ขอเป็นที่พนักเพื่อที่จะไปเฝ้าพระอินทร์แล้วกัน

ถึงแม้ห้องพักสตูดิโอแห่งนี้ จะมีห้องนอนเพื่อเป็นที่พักของกลุ่มศิลปินยามอ่อนเพลียจากการทำงาน พวกเขาสามารถนอนพักผ่อนที่นี่ได้เลย แต่หนูนาก็ไม่คิดจะไปนอนในนั้น เพราะมันไม่สมควรอย่างยิ่ง สำหรับเธอแล้วเธอคิดอย่างนั้น

แกร็ก... ขณะที่หนูนาเข้าสู่ห้วงนิทราไปแล้ว ก็มีเสียงลูกบิดประตูลั่นเข้ามาปีเตอร์มองเข้ามาในห้องที่มืด เพราะตอนนี้เป็นเวลาเกือบสี่ทุ่มหลังจากที่ออกไปฉลองกับกลุ่มเพื่อนๆ เพราะวันนี้เป็นวันที่ 8 ตุลาคม เป็นวันคล้ายวันเกิดอายุครบยี่สิบเก้าปีของเขา ทั้งผู้จัดการและเพื่อนๆ ต่างร่วมฉลองกันเป็นปกติเหมือนกันทุกคน แต่ครั้งนี้เขากลับขอตัวกลับก่อนเนื่องจากมีเหตุผลที่ตัวเองก็ไม่เข้าใจ ซึ่งมันเกี่ยวข้องกับพวงกุญแจที่เก็บได้เมื่อตอนเที่ยง

ปีเตอร์มองเข้ามาในความมืดด้วยสีหน้าที่มืดหวัง และขณะกำลังจะถอยพร้อมปิดประตู ก็ต้องชะงัก! เพราะได้ยินเสียงบางอย่างซึ่งเป็นจังหวะที่หนูนากำลังพลิกตัว ปีเตอร์พุ่งสายตาไปที่บริเวณโซฟาก็เห็นบางอย่าง จึงเปิดไฟดวงเล็กเพียงหนึ่งดวงและเดินเข้ามาข้างในอย่างช้าๆ และเงียบๆ เพราะเขาค่อนข้างมั่นใจว่ามีใครบางคนกำลังใช้โซฟาที่เขาชอบนั่งใช้ความคิดเป็นที่พักผ่อนไปแล้วตอนนี้ ปีเตอร์ค่อยๆ เดินไปนั่งชันเข่าและจ้องมองหญิงสาวที่เขามั่นใจว่าเป็นเจ้าของพวงกุญแจ เพราะเธอมีผมที่หยิกยาวเป็นลอนแบบธรรมชาติคล้ายตุ๊กตาพวงกุญแจ หน้าผากสูง คิ้วเข้มหนาได้รูปอย่างเป็นธรรมชาติ ขนตายาวอนามยที่หลับสนิทมุกเขินนิดๆ แสดงถึงว่าเจ้าของเป็นคนดื้อเล็กๆ ปากอ้มได้รูป เป็นผู้หญิงที่รูปหน้าสวยคมแบบคนเอเชียโดยแท้มีผิวสีน้ำตาลเนียนละเอียด ปีเตอร์ไล่สายตาไปเรื่อยๆ รูปร่างที่อยู่ภายใต้เสื้อโค้ทที่ตอนนี้มีหน้าที่อีกอย่างคือเป็นผ้าห่มคลุมล่องเล็ดบอบบางเกือบมิดชิด...

“ทำไมหัวใจต้องเต้นแรงแบบนี้” ปีเตอร์บ่นกับตัวเองขณะจ้องมองพิจารณาหญิงสาวตรงหน้า “ถ้าให้นอนตรงนี้ คงน่าสงสารแย่” เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาก็ค่อยๆ เข้าไป และค่อยๆ ซ้อนตัวเธออย่างระมัดระวังอย่างอ่อนโยน ขณะที่กำลังซ้อนตัวเธอขึ้นเข้าสู่แว่น เขาก็ต้องกลั้วใจ!! เพราะเกรงว่าเธอจะตื่นเมื่อเธอขยับตัว ปีเตอร์หยุดการเคลื่อนไหวโดยทันที รอจนมั่นใจว่าเธอคงหลับสนิทเขาก็ขยับก้าวอย่าง

แต่ขณะที่อุ้มเธอนั้นสายตาที่ไม่ได้ละจากใบหน้าคมหวานเลย และสายตาก็มาหยุดที่ริมฝีปากอิม แอบคิดว่าจะนุ่มและหวานแค่ไหนนะถ้าได้สัมผัส เมื่อมาถึงห้องนอนในสตูดิโอเขาค่อยๆ บรรจงวางเธอลงอย่างเบา มือพร้อมลากผ้าห่มคลุมกายให้ และนั่งมองหน้า ที่ตอนนั้นหลับอย่างสบายโดยไม่รู้ตัวว่าถูกจ้องมองอย่างเคลิบเคลิ้ม

ปีเตอร์ค่อยๆ ก้มหน้าเข้าไปใกล้อย่างเคลิบเคลิ้มและในที่สุดเขาก็จุ่มพิตที่หน้าผากนูนไต่ลงที่ดวงตาที่ปิดสนิทจนึกที่ร้อนตามลำดับและริมฝีปากอิมอย่างลึมตัวเขาต้องกลืนใจอีกครั้งเมื่อเธอขยับตัวอีกครั้ง เขาต้องค่อยๆ ถอยออกห่างร่างบางอย่างเสียดาย และเดินออกจากห้องไปอย่างเงียบๆ ไม่อยากรบกวนเวลาบรรทมของ ‘นางฟ้าของเขา’

เอ๊ะ!!!...

และแล้วปีเตอร์ก็รู้สึกตกใจกับความคิดของตัวเอง ที่ตอนนี้เขาต้องออกมา นั่งที่โซฟาที่เธอใช้เป็นที่พักผ่อนก่อนหน้านี่ ซึ่งเพียงแค่เก็บพวงกุญแจและเห็นเจ้าของพวงกุญแจในยามหลับ ทำให้เขาเกิดความรู้สึกอยากเป็น ‘เจ้าของเธอ’ และเก็บเธอไว้เป็นของเขา เป็นความรู้สึกที่เขาไม่เคยมีและเกิดขึ้นแม้กับเจซี เขาจ้องมองตุ๊กตาพวงกุญแจในมืออย่างกับมันสามารถทดแทนใบหน้าที่นอนหลับอยู่ในห้องข้างๆ ได้ “ของขวัญวันเกิดปีนี้น่าจะดีจริงๆ” จนผลอหลับไปตรงนั้น

ฮืม...! หนูนาค่อยๆ ปิดและขยับตัวเมื่อรู้สึกตัวน่าจะเช้าแล้ว และเมื่อค่อยๆ ลืมตามองไปรอบๆ “เอ๊ะ!!!!...ที่นี่มัน...มานอนในนี้ได้ไงเนี่ย!!!” คำถามซึ่งไร้คำตอบ เพราะมองไปรอบๆ ในห้องมีแค่เธอ หนูนารู้สึกตกใจตื่นตาสว่างรีบลงจากเตียงหมุนรอบตัวเอง มองไปที่เตียงอย่างกับเห็นสัตว์ประหลาด ถึงแม้จะตกใจแต่เธอก็จำได้ว่านี่คือห้องนอนในสตูดิโอที่เธอเข้ามาเมื่อคืนและรีบสำรวจตัวเองก็ยังอยู่ในชุดเมื่อวานเหมือนเดิม

เมื่อสติเริ่มกลับมาเกือบปกติ ก่อนจะออกจากห้องก็เผลอลืมที่จะเก็บเตียงให้เรียบร้อย และค่อยๆ แ้มประตูแอบมองว่าข้างนอกมีใครบ้าง แต่ทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มีใคร จึงค่อยๆ เดินออกมาตรงที่โซฟา เธอเห็นเป้พร้อมพวงกุญแจวางไว้ข้างๆ แต่

มีบางสิ่งหายไป คือ ตึกตาแทนตัวเธอที่นอนทำให้ก่อนเดินทางมาอเมริกา มันหายไปแต่ลูกกุญแจอยู่ครบ เธอคงต้องเก็บความสงสัยไว้ก่อนเธอต้องรีบออกจากที่นี่ เพราะอีกสองชั่วโมงเธอต้องเข้าเรียนจนถึงเที่ยง และช่วงบ่ายเธอต้องมารายงานตัวกับกลุ่มศิลปิน ที่ต่อจากนี้เธอต้องเข้ามาดูแลพวกเขาตามหน้าที่

หนูนาไม่รู้ตัวเลยว่าพฤติกรรมและท่าทางทุกอย่างของเธอ อยู่ในสายตาของใครบางคนที่ชอบตัวไม่ยากให้เธอได้เห็น แต่เมื่อเธอออกจากห้องไปเขาก็เดินออกมาพร้อมในมือมีตึกตาที่ขโมยมาจากพวกกุญแจของเธอ

“บ้าหรือเปล่าวะเราเนี่ยถ้าเธอรู้ คงคิดว่าเราโรคจิตแน่ๆ ที่โดนขโมยทั้งตึกตาและ...จูบ” คิดไปก็ยิ้มกับตัวเองแบบที่ไม่เคยยิ้มมาก่อนเลยกับความรู้สึกที่ดีแบบนี้ และเขาก็ออกจากห้องโดยทิ้งระยะเวลาให้เธอล่วงหน้าไปก่อน

ก๊อก...ก๊อกก๊อกก๊อก เสียงเคาะประตูนำพร้อมกับประตูที่ถูกผลักเข้ามาอย่างไม่ต้องรอเสียงขออนุญาตต่อบุคคลภายในห้อง เพราะเป็นธรรมเนียมรู้จักกันอยู่แล้วเมื่อมีไฟดวงเล็กๆ สว่างที่หน้าประตู แสดงว่ามีเจ้าของห้องกลุ่มศิลปินกำลังทำงานอยู่ หนูนาค่อยๆ เดินเข้าไปพร้อมปิดประตูเบาๆ และกวาดสายตามองไปรอบๆ ตอนนี้ทุกคนในวงอยู่ที่ตำแหน่งเครื่องดนตรีของแต่ละคน ทุกคนหยุดกิจกรรมทุกอย่างและหันมามองที่สาวเอเชียร่างบางที่ยืนอยู่ใกล้ประตู ด้วยสีหน้าที่บอกความรู้สึกกันไปคนละแบบ

สำหรับหนูนาทราบดีอยู่แล้วว่าใครเป็นใคร เพราะพวกเขาคือกลุ่มศิลปินที่ดังมาก และไหนจะโปสเตอร์รูปพวกเขาที่ติดตามฝาผนังในห้องนี้อีก ถึงแม้ว่าเธอเพิ่งจะรู้จักพวกเขาในนามเมื่อสองอาทิตย์ก่อนแต่พอมาเห็นตัวจริงไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกอย่างไรถึงแม้เธอจะเป็นนักเขียนนิยายก็ตาม

“สวัสดีค่ะ! ฉันนี่น่าคะ พวกคุณเรียกฉันเหมือนกับที่ฉันที่นี้เรียกได้เลย...คิดว่าพวกคุณคงพอจะทราบแล้วว่ฉันมีหน้าที่ดูแลพวกคุณที่นี่...” เจียบ!!! หลังจากที

หนูนาคูณก็ยังคงเกิดความเจ็บภายในห้อง หนูนาคูณเห็นสายตาของทุกคนที่ยังจ้องมาที่เธอโดยไม่มีใครได้เอ่ยอะไรเลย

สะ...แอม! เสียงกระแอมของนักร้องนำดังขึ้นมา เพื่อทำลายความเจ็บที่กำลังสร้างความอึดอัดให้สาวน้อยเพียงหนึ่งเดียวในห้องนี้ เรียกสติเพื่อนๆ เขาก็ยังจ้องเธอตาไม่กะพริบกันซึ่งเขารู้สึกไม่ชอบสักเท่าไร และทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น หนูนาคูณตามต้นตอของเสียงเช่นเดียวกับคนอื่นๆ อย่างพร้อมเพรียง

“อืม...สวัสดิ์ครับ ผมไรอัลเป็นตัวแทนของทุกคนยินดีต้อนรับครับ และหลังจากนี้รับกวนด้วยนะครับ” ไรอัลเป็นผู้กล่าวทักทายและต้อนรับหนูนาคูณอย่างเป็นทางการและให้เกียรติสาวน้อยเพียงหนึ่งเดียว ณ ห้องแห่งนี้และทุกคนก็กล่าวทักทายพร้อมแนะนำชื่อตัวเองจนคนสุดท้าย..

“ปีเตอร์...เรียกว่า ‘ฟิท’ แล้วกัน” หลังจากสิ้นเสียงไรอาร์มณของปีเตอร์ เหล่าสมาชิกในวงต่างหันและย้ายสายตามาที่ปีเตอร์อย่าง งงๆ และอื่นๆ ด้วยความประหลาดใจ เพราะต่างคนคงคิดไปในทางเดียวกันว่าหญิงสาวตรงหน้าคง...ซึ่งทุกคนเข้าใจความหมายกันชัดเจนแค่เพียงสบตากันเอง

“พูดยาวแะ...” พลฟิมพ์มาเบาๆ และหันไปขยิบตากับไรอัล

หนูนาคูณมายิ้มพยักหน้ารับกับคำทักทายกลับและการแนะนำชื่อของทุกคนจนจบจนมาถึงคนสุดท้ายนั่นก็คือนักร้องนำที่แนะนำตัวกับเธอแบบเย็นชาไร้ซึ่งรอยยิ้มหนูนาคูณยิ้มทันทีเมื่อได้สบตาคูณชายชาเย็น แต่แล้วจู่ๆ เธอก็กลับมายิ้มอีกครั้งทั้งใบหน้า เพราะทันทีที่เธอได้เห็นตัวจริงพร้อมกับได้ยินน้ำเสียงของเขาคครั้งแรกพร้อมตั้งฉายาให้เพียงหนึ่งเดียวในกลุ่ม โอเดียนิยายเรื่องใหม่ก็เกิดขึ้นทันทีซึ่งรอยยิ้มและแววตาของเธอไม่ได้รอดพ้นไปจากสายตาของปีเตอร์ได้เลย

“น่าจับมาชิมจริงๆ” เขาคิดได้ทันทีที่เห็นโดยไม่รู้ถึงเหตุผลเลยว่าการที่เธอแสดงสีหน้าและอารมณ์แบบนั้นเกิดจากอะไร เธอกำลังคิดอะไรอยู่ซึ่งเขาคอยจริงๆ อะไรในความคิดของเธอถึงทำให้เธอดูสุดแสนน่ามองมากมายขนาดนี้ ตาจ้องตากันจนไม่รู้เวลาผ่านไปนานแค่ไหน

พอล ละจากเครื่องดนตรีประจำตำแหน่งเดินตรงมาที่ “นี่นำพวกเรามาไม่ออกไปหาอะไรกิน...มือเที่ยงนี้รับกวณีนี่มาช่วยจัดการให้ด้วย ได้มั๊ย?”

หนูนาคืนจากวงค์โอเดียที่มันพุ่งทันที “เดี๋ยวคืนนี้จะไปปั้นโครงเรื่องเสนอสำนักรัฟฟี่” คิดได้ดังนั้น “คะ...พวกคุณอยากทานอะไรกัน เดี๋ยวนี้มาจัดการให้...”

“ได้ทุกอย่างครับ พวกเราทานง่าย ๆ แต่พื้พัวครับ”

“คะ....รับทราบคะ...รอสักครู่ นะคะ”

“OH!...WOW...” ทันทีที่หนูนาคอกจากห้องไปเสียงเหล่าสมาชิกในวงก็ร้องออกมาแทบจะพร้อมกัน ยกเว้นปีเตอร์ที่แสดงสีหน้าไม่ค่อยพอใจกับเพื่อนร่วมวง เพราะรู้สึกหงวเธออย่างไม่เข้าใจตัวเอง

“ผู้หญิงไทยว่ากันว่าสวยแล้วแต่นี่นำพวงด้วยความน่ารักน่าทะนุถนอมมาก...ว่ามั๊ยพื้” จอนนี่พูดขึ้นมาพร้อมถามปีเตอร์ด้วยแววตาเจ้าเล่ห์สื่อความหมายบางอย่าง

“ไม่รู้สิ...คงต้องไปถามแคทรีนดูนะ” คำตอบของปีเตอร์ทำเอาจอนนี่หุบยิ้มทันที

“ไฉน! เล่นของสูง...แฮะ” จอนนี่ร้องออกมา

Ha..Ha...Ha เหล่าสมาชิกที่เหลือต่างหัวเราะชอบใจ

ก็อก...ก็อก...เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้งพร้อมเสียง ผู้จัดการก็ก้าวเข้ามาพร้อมปิดประตู

“ขอโทษ...ผมติดประชุมพึ่งเสร็จ เลยให้นีนาแวะเข้ามาแนะนำตัวกับพวกคุณก่อน” แล้วสายตาก็กวาดมองไปทั่วห้องเพื่อมองหาหญิงสาวที่เพิ่งเอ่ยนามออกไป

“เธอออกไปจัดการอาหารเที่ยงให้พวกเรา” ปีเตอร์ตอบข้อสงสัยจากสายตาของเอียน

“อืม!...ดี...ผมดีใจที่พวกคุณโอเคกับเธอ เธอเป็นเด็กดีและขยันมาก” เอียนพยักหน้ารับรู้พร้อมให้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวหญิงสาวเพิ่ม

“นี่นา...มีแฟนหรือคนรักหรือยัง?” สตีฟที่เฝ้าบอยูนานถามขึ้น พร้อมชายตาแอบไปมองนักร้องนำของวง ซึ่งแม้จะเห็นวากำลังก้มหน้าแต่ท่าทางนิ่งๆ แบบนั้น เขารู้ได้ทันทีว่าคงตั้งใจฟังคำตอบอยู่

HA...HA...Ha เป็นคำถามที่สตีฟ แต่ผมไม่แน่ใจในเรื่องนี้ มันเรื่องส่วนตัวของเธอ...แต่เท่าที่รู้จักเธอมากกว่าสองสัปดาห์ ผมไม่เคยเห็นใครที่นี่ที่เธอจะสนิทเป็นพิเศษ เพราะเท่าที่รู้จักคือเธอทำงานสองที่คือที่ร้านอาหาริตาเลียนกับที่นี่และไปเรียน เพราะฉะนั้นเสียใจด้วยนะ ผมไม่รู้จริงๆ พวกคุณคงต้องสังเกตและถามเธอเอง...”

“เฮ้ย!!!...” สตีฟร้องอย่างเสียตาย “ว่าแต่ว่าคุณเอียนมีอะไรหรือเปล่าครับ” ถามต่อทันที

“ไม่มีอะไร...พวกคุณซ่อมต่อเถอะผมไม่กวนแล้ว แค่เข้ามาดูความเรียบร้อย...ถ้าฉันขอตั๋ว” ก่อนจะเดินออกจากห้องเอียนหันกลับมาพูด “ผมลืมบอกนี่นาเขาจะมีเรียนด้วย เดี่ยวพวกคุณถามกันเองนะเพราะเธอมีหน้าที่ดูแลพวกคุณกับห้องนี้” พูดจบก็เดินออกจากห้องไป ทุกคนเพียงพยักหน้ารับทราบไม่มีใครกล่าวอะไรกันอีก ต่างก็ซ่อมเพลงกันต่อจนกว่ามือเพียงจะพร้อม

เมื่อทุกคนจัดการอาหารมือเพียงเรียบร้อยวันนี้เป็นอาหาริตาเลียนจากข้อมูลที่ได้รับจากเอียนคนเดียวกันได้ทันทีว่ามาจากร้านที่เธอเคยทำงาน หลังจากเสร็จแล้วทุกอย่างต่างก็กลับไปทำหน้าที่ของตัวเอง กลุ่มศิลปินก็เข้าไปในส่วนของการซ่อม ส่วนหนูนาหลังจากเก็บทุกอย่างเรียบร้อยเธอก็มานั่งที่โซฟา เพื่อรอรับคำสั่งว่าใครต้องการอะไร เธอไม่เคยเห็นการซ่อมดนตรีกันมาก่อนและอีกสามวันศิลปินกลุ่มนี้ต้องออกงานพวกเขาซ่อมเพลงที่จะไปเล่นและมีขุนารักกล่าวทักทายแฟนเพลงบรรยากาศเป็นไปอย่างสบายๆ เพราะพวกเขาเหล่านี้ร่วมงานรู้จักกันมาหลายปีแล้วนั่นเอง หนูนานั่งดูมาได้สักพักใหญ่ๆ ก็ไหนๆ ไม่มีใครเรียกใช้ เธอก็เลยตัดสินใจหยิบ MacBook ในกระเป๋าออกมา

“ขอบันนิยายเรื่องใหม่ส่งใครเรื่องไปที่เมืองไทยสักหน่อยดีกว่า” เมื่อคิดได้ดังนั้นเธอก็สวมหูฟังและเปิดเพลงฟังขณะบันนิยายมันเป็นวิธีการสร้างสมาธิของเธอ

ในการเขียน แต่ควรวีธีนี้เป็นอัลบั้มเพลงของกลุ่มศิลปินในห้องแห่งนี้ เพราะเธอจะเขียนโดยบุคลิกตัวละครที่จะโดดเด่นในนิยายของเธอคือพวกเขา **จังหวะรักมาเฟีย [Mafia's Rhythms Of Love]** คือชื่อของเรื่องผลงานชิ้นนี้

อิริยาบถของเธอไม่ได้รอดพ้นสายตาชายหนุ่มที่ถูกตั้งฉายาเพียงหนึ่งเดียวในใจเธอเลย ตอนนี้อะเห็นเธอนั่งกับพื้นวาง MacBook กับโต๊ะกลางที่บริเวณโซฟา ขมวดคิ้วเล็กน้อยเพราะเขากลับอยากรู้ว่าเธอกำลังทำอะไร...

“เป็นอะไรวะ! ทำไมถึงอยากรู้ว่าตอนนี้เธอกำลังฟังอะไรคิดอะไรทำอะไร” เพราะอยู่ๆ แวดตาของเธอก็เปลี่ยนไปดูจริงจังขึ้น

...ไม่รู้เวลาผ่านไปนานแค่ไหน ทุกคนในห้องก็ต่างทำหน้าที่ของตัวเองจนเวลาล่วงมานานพอ ดูเหมือนผ่านไปนานพิกาก็เป็นเวลาหนึ่งทุ่มแล้วเป็นไรอัลทีเอ่อกับสมาชิกในวง “...วันนี้เอาเท่านี้ก่อนนะ พรุ่งนี้สายๆ เามาซ่อมกันอีกรอบ”

หนูนาแทบจะไม่รู้ตัวเลยว่าตอนนี้ปีเตอร์เดินออกจากห้องซ่อมแล้ว มานั่งที่โซฟาใกล้เธอที่สุด และก้มหน้ามาเกือบใกล้หน้าเธอแต่จ้องไปที่หน้าจอ MacBook ว่าเธอกำลังทำอะไรมันเป็นภาษาที่เธออ่านไม่ออก แต่ก็พอเอาได้ไม่ยากว่าเป็นภาษาไทย เพราะตัวอักษรคล้ายๆ กับที่ปักไว้ตรงหน้าอกตุ๊กตาพวกญูแจที่ขโมยของเธอมา ซึ่งเขาไปหาคำตอบของบทความนั้นมาแล้วจึงเอ่ยถามเธอว่า “หนูนา...กำลังทำอะไรเธอ?”

ทันทีที่ได้ยินเสียงและสัมผัสได้ถึงไอร้อนที่ใกล้ตัวมาก หนูนาก็หันไปด้วยความตกใจ! จึงทำให้ตอนนี้หน้าเธอกับปีเตอร์ห่างกันแค่ปลายนิ้วช่วยไม่ได้ ซึ่งเขาก็หันหน้ามารถเธอก่อนอยู่แล้ว พอเห็นหน้านักร้องหนุ่มใกล้ๆ ทำเอาหนูนาสับสนใจตาโตจ้องเขาตาไม่กะพริบจนปีเตอร์ต้องบอก “หายใจด้วยสิ” พร้อมกับยิ้มที่มุมปากเมื่อเห็นอาการของหนูนา “น่ารักแะะ” คิดในใจ

“อืม...กำลัง...เขียน...นิยาย...ส่ง...สำนักพิมพ์...” หนูนาตอบแบบตะกุกตะกักเพราะต้องเตือนตัวเองให้หายใจไปด้วย พร้อมกับค่อยๆ ถอยหน้าออกห่างทีละนิด

“หนูนา...เขียนนิยายด้วยเหรอเนี่ย!!...ว่าแต่เรื่องเกี่ยวกับอะไรขออ่านด้วยได้มั๊ย?”

“อือ!...คือ...” จะให้บอกได้อย่างไรว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับเขา น่าอายตายเลย

“ไม่ได้ค่ะ...เป็นความลับเพราะยังเขียนไม่เสร็จ...คือหนูนา...เพิ่งเริ่มเปิดเรื่องใหม่เมื่อครูเอง...คงให้คุณทราบและอ่านไม่ได้...และมันเป็นภาษาไทย เอ่อ...หนูนาเขียนส่งสำนักพิมพ์ที่ไทย” อธิบายด้วยความสับสนและเปลอแทนตัวว่า ‘หนูนา’ ตามคำเรียกของนักร้องนำอย่างสับสนตามความเคยชิน...

ปีเตอร์รับฟังและพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มกับแววตาบ่งบอกความดีใจอย่างชัดเจนที่หนูนาแทนตัวเองกับเขาว่า ‘หนูนา’ โดยที่เธอเป็นไปตามธรรมชาติไม่รู้ตัวสักนิดและยังได้มองหน้าเธอใกล้ๆ อีกครั้ง แต่เป็นครั้งแรกที่เธอไม่ได้หลบหนูนามีดวงตาที่กลมโตขนตาองยาวอย่างธรรมชาติรับกับดวงตา จนเขาอยากจะทำมาซิและจูบปากอ้อมที่ข้างเจรจันจริงๆ พร้อมกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่น่าจะมาจากกลิ่นแป้งบวกลิ้นสาวช่างน่าหลงใหลนัก จนไม่อยากถอยห่างจากเธอเลย

สมาชิกในกลุ่มต่างก็เดินมาที่เธอเพื่อที่จะมากล่าวคำลาตามลำดับและก็เดินออกจากห้องไป “พีท นายยังไม่กลับเหรอ?” และเป็นไรอัลที่หันมาถาม

“อืม...สักพัก...บาย” พูดเพียงแค่นั้นและกล่าวลาโดยสายตาไม่ได้หันมองคู่สนทนาด้วยเลย

“บาย...” ไรอัลกล่าวลาพร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์ “บาย..นี่นา”

“บาย...” หนูนากล่าวพร้อมยิ้มน่ารักส่งให้ไรอัลทำให้ปีเตอร์ที่เห็นถึงกับหน้าตึงใส่ทั้งสองอย่างสับสน

“เอ่อ!...คือคุณจะกลับตอนไหนคะ?” ทันทีที่ไรอัลเดินออกไป หนูนาก็หันมามองนักร้องหนุ่มที่เหลือเพียงหนึ่งเดียว

“ถามทำไม...” ปีเตอร์ตอบกลับด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เนื่องจากอารมณ์ยังค้างกับสถานการณ์เมื่อครู

“เป็นอะไรของเขาถามดีๆ อยู่ๆ ก็มาทำน้ำเสียงไม่พอใจเสียงี้ไม่รู้” หนูนา คิดแต่ตอบกลับไปว่า “คือฉันจะต้องรอปิดห้องคะถ้าพวกคุณไม่ใช่ห้องแล้ว” พอได้ ฟังคำตอบของเธอทำให้ปีเตอร์ที่อารมณ์ค้างอยู่เมื่อกี้เพิ่มความขุ่นมัวมากไปอีก เพราะจากตอนแรกแทนตัว ‘หนูนา’ เป็น ‘จัน’ ทำให้ปีเตอร์ขบขมแน่นและลุก จากตรงนั้นและคว้าเสื้อโค้ทเดินออกจากห้องไปเลย

“การกระทำแบบนั้นคงหมายถึงกลับแล้วสินะ” หนูนากับตัวเองและ มองอย่างไม่เข้าใจ หรือว่าศิลปินที่ประสบความสำเร็จอารมณ์จะต้องแปรปรวนแบบ นี้

ปีเตอร์ตอนนี้ยังอยู่ในรถแต่ยังไม่เคลื่อนรถออกจากที่จอดรถของตึกด้วยความรู้สึกที่หงุดหงิด

“ทำไมถึงหงุดหงิดแบบนี้วะ..” บ่นกับตัวเองอย่างไม่เข้าใจตัวเองหรือว่าจะ คิดถึงเจซี เขากับเจซีไม่ได้เจอกันมากกว่าสองเดือนกว่า เพราะเขาต้องไปทัวร์ คอนเสิร์ตพอเขากลับมาเธอก็ต้องไปเดินแบบที่ฝรั่งเศสอีกสามสัปดาห์ จึงได้แต่คุย โทรศัพท์กันบ้าง ซึ่งเวลาว่างของพวกเขาก็ไม่ค่อยตรงกันจึงไม่ค่อยได้คุยซึ่งทั้งเขาและ เธอต่างก็ชินเพราะรู้จักคบหากันมากกว่าสิบปี ซึ่งถ้าเป็นคู่อื่นคงแต่งงานไปแล้ว แต่ ระหว่างเขากับเธอต่างก็ไม่มีใครเร่งรัดใคร หรือแสดงความต้องการที่จะอยาก แต่งงานใช้ชีวิตครอบครัวกัน

แต่ความรู้สึกของเขาที่เป็นอยู่นี้ เกิดขึ้นกับผู้หญิงที่เขาเพิ่งเจอได้แค่สองวัน เมื่อนั่งทบทวนแต่ก็ยังหาคำตอบกับความรู้สึกนี้ไม่ได้ จึงตัดสินใจปล่อยมันไปและ ขับรถออกไปด้วยความรู้สึกที่ค้างคา...

III

< ชีวิตประจำวัน (ต่อจากนี้) กับจูบแรก ♥ >

เช้าของอีกวันของหนูนา รถไฟใต้ดินเป็นยานพาหนะที่เธอใช้เดินทางจากหอพักไปสตูดิโอเหมือนทุกวันที่ผ่านมา นิวยอร์กเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในสหรัฐอเมริกา ความเจริญมากที่สุด เมืองที่ไม่เคยหลับใหลซึ่งเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจรวมถึงความบันเทิง แต่สำหรับหนูนาแล้วตั้งแต่เธอได้เป็นสมาชิกเมืองที่ไม่เคยหลับใหล ชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดต้องประหยัดและต้องหางานที่สามารถเรียนไปด้วยได้นั้นเวลาในแต่ละวันของเธอก็ไม่พออยู่แล้ว เธอมีเป้าหมายในชีวิตสำหรับเด็กกำพร้าที่ไม่รู้จักพ่อแม่เติบโตมาในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้บั่นทอนชีวิตกับเป็นแรงกระตุ้นให้เธอต้องเติบโตมาอย่างคนมีคุณภาพ และปัจจุบันเธอก็สามารถมาเรียนต่อระดับปริญญาโทที่อเมริกาซึ่งอีกสองปีเท่านั้นเธอบอกกับตัวเองว่าเธอต้องทำได้

หนูนาเมื่อมาถึงสตูดิโอก็จัดการงานตามหน้าที่ แต่วันนี้เธอได้หยิบหิ้วถุงอาหารมื้อเช้าสำหรับกลุ่มศิลปิน “ไม่แน่ใจว่าปกติพวกเขากินอะไรเป็นมื้อเช้า เหน่า!...ถือชะวากองทัพต้องเดินด้วยท้อง มีเยื่อติดว่าไม่มีอะไรเลย” คิดได้แบบนี้ก็จัดวางทุกอย่างที่โต๊ะกลางตรงมุขโหลที่ทั้งเธอและกลุ่มศิลปินชอบมานั่งพักผ่อนและนั่งคุยกัน เพราะมุมนี้อยู่ริมห้องโถงใกล้หน้าต่างเห็นวิวแห่งนครนิวยอร์กและหุบกระดาศเขียนอะไรบางอย่างวางไว้ที่โต๊ะและคว้าเปื้อนออกจากห้องไป

WOW!!!! ทันทีที่ปีเตอร์มัลกัประตูดูดิโอเข้ามาก็ได้ยินเสียงของพอล กับเห็นไรอัลยืนกอดอกมองบางสิ่งที่วางอยู่และกระดาศมีข้อความว่า...

“สวัสดิ์ตอนเช้าคะ นี่นา ขอโทษคะ เมื่อวานไม่ได้แจ้งให้ทราบว่าย่ช่วงสายวันนี้มีเรียนขออนุญาตนะคะ ถ้าหากพวกคุณต้องการทานมื่อเที่ยงที่นี่ รับประทานแจ้งให้ทราบได้ที่..XXX..ตามเบอร์นี้นะคะ ทานอาหารเข้าให้อร่อยนะคะ

นี่นา”

หลังจากที่อ่านแล้วปีเตอร์นั่งลงทันทีและเริ่มจัดการกับอาหารตรงหน้าไม่ได้พูดอะไรกับสองหนุ่มที่ยืนมองพฤติกรรมของเขาอย่างงงๆ แต่ก็นั่งลงและจัดการกับอาหารเข้าเช่นเดียวกัน แต่เมื่อสองคนเริ่มให้ความสนใจกับอาหารตรงหน้าปีเตอร์ก็หยิบกระดาษโน้ตโดยที่อีกสองหนุ่มไม่ทันสังเกตและเป็นที่สนใจ

ในห้องเรียนของหนูนาจุ๊ๆ โทรศัพท์ของหนูนากลับเป็นสัญญาณข้อความเข้า “พวกเรารอมื่อเที่ยงจากหนูนา ตามสบาย” ข้อความเพียงเท่านี้หนูนาก็รู้ได้ทันทีว่ามาจากใคร แต่ที่ทำให้หนูนาจ้องตาไม่กะพริบคือคำว่า ‘หนูนา’ ที่เป็นภาษาไทย ซึ่งครั้งแรกเธอได้ยินจากปากของนักร้องนำของวงและนี่ก็เป็นข้อความอีก ได้แต่เก็บความสงสัยไว้ก่อนและบันทึกตัวเอง “ไม่ได้...ไม่ได้!! ตั้งใจเรียนชียายหนูนา!!”

เมื่อจบชั่วโมงหนูนาก็รีบเก็บของ และกล่าวลาขอตัวกับเพื่อนร่วมคลาสต่างชาติอีกหลายคน ไม่มีใครที่นี้ทราบว่าย่เธอทำงานที่ค่ายเพลงดังของที่นี่ และเธอก็ไม่คิดจะบอกให้ชีวิตต้องวุ่นวาย ทุกคนทราบเพียงว่าย่เธอมีงานพาร์ทไทม์เท่านั้น

หนูนาเคาะประตูเป็นสัญญาณพร้อมผลัดประตูเข้าไปอย่างไม่ต้องรอคำอนุญาต หนูนาเข้ามาที่สัมผัสภาวะเต็มมื่อทุกคนอยู่ในห้องซ้อมประจำตำแหน่งของแต่ละคน แต่ “เฮ้!” เพลงนี้ไม่เคยได้ยิน คงเป็นเพลงใหม่สินะ หนูนาหันไปมองแค่แว็บเดียวก็จัดการหน้าที่ของตัวเอง เมื่อทุกคนในห้องซ้อมเห็นเธอตั้งแต่เดินเข้ามาแต่ก็ยังซ้อมกันต่อแต่เมื่อเธอจัดเตรียมมื่อเที่ยงเรียบร้อยต่างก็ออกจากห้องซ้อม แต่ยังพูดคุยกันถึงแนวดนตรีสำหรับเพลงใหม่

“สวัสดิ์ค่ะทุกคน ทานให้อร่อยนะคะ” ทักทายเท่านั้นและกำลังจะเดินออกไปยังทิศทางของประตู ปลอ่ยให้พวกเขาทานมือเพียงกันตามสบายก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงที่สุดแสนจะห้วนเยือกเย็นยังกับน้ำแข็งขั้วโลกราดลงบนศีรษะ “จะไปไหน?!!”

“ไปพบคุณเอียนค่ะ” ตอบเท่านั้นและกำลังจะก้าวเท้าออกไปตามความตั้งใจแรกก็ต้องชะงักอีกครั้ง “ไปนานหรือเปล่า?” คำถามที่สองน้ำเสียงไม่ต่างกันเท่าไรสวนกลับมาทันที แต่คราวนี้สำหรับคำถามนี้ทุกคนหยุดการสนทนาระหว่างกันทันทีทำให้ทั้งห้องเงียบสนิท เมื่อสมาชิกในวงต่างก็หันไปมองเจ้าของคำถามเมื่อสักครู่ เพราะทุกคนต่างคิดตรงกันโดยไม่ต้องนัดหมายว่านี่คือการกระทำที่แปลกอีกอย่างของปีเตอร์ ปกติเขาเป็นคนที่ทุกคนเข้าถึงยากแต่ก็เข้าใจได้ เพราะร่วมงานกันมานานและเป็นที่ทราบกันดีว่านักร่อนนำคนนี้จะแทบจะไม่เปิดบทสนทนากับใครก่อน แต่พฤติกรรมหลายอย่างสองวันมานี้ของปีเตอร์ทำให้ทุกคนคิดว่าเขาอาจจะกำลังจะกลายมาเป็นมนุษย์แล้วมั้ง

“ไม่นานค่ะ คุณต้องการอะไรเพิ่มหรือเปล่าคะ?” หนูนาคำถามพร้อมตั้งคำถามกลับเพราะเริ่มจะไม่ค่อยเข้าใจนายปีเตอร์คนนี้ยังงี้ก็ไมรู้ แต่ก็แค่คิดว่าเขาคงอยากได้อะไรเพิ่มมั้ง...แต่สิ่งที่หนูนาค้นเจอตอนนี้คือสีหน้าที่เหมือนเมื่อวันก่อนที่เขาจะผลุนผลันออกไป “อะไรของเขา” เธอได้แต่คิดในใจ

“พูดมาได้ว่าคุณต้องการอะไรเพิ่มถ้า...ตอบว่าอยากได้หนูนาคะ...จะได้มั๊ย?” ได้แต่คิดในใจอย่างโมโห แล้วสมองกลับความจำเสื่อมหรือ? เขาบอกให้เรียกเขาว่า ‘พีท’ แต่จนแล้วก็ได้พูดตอบกลับเธอไป...ได้แต่ส่ายหัว เพราะไม่อยากเป็นที่สนใจของเพื่อนๆ ไปมากกว่านี้เพราะรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดของบริเวณโดยรอบซึ่งในความรู้สึกของเขาตอนนี้คืออยากตะโกนบอกไปว่า “คิดถึงอยากหอมอยากกอดอยากจูบ” ก็ได้แค่คิด ณ เวลานี้จึงยิ่งทำให้อารมณ์พุ่งมั่วมากขึ้น

“เป็นไรมากม้ายี่เย้ย!! ตาพิท” ทันทีที่ออกจากห้อง หนูนา ก็บ่นพึมพำกับตัวเองเป็นภาษาไทยแต่ถ้าม้าบ่นของหนูนาได้ยินถึงผู้ที่ถูกกล่าวถึง แทนที่เขาจะโกรธคงดีใจยิ้มแก้มแตกแน่นอน

ก๊อกก๊อ...ก๊อ ก เสียงเคาะประตูทำให้เอียนเงยหน้าจากแฟ้มงานแล้วกล่าวอนุญาตเพราะรู้ดีอยู่แล้วคนที่เคาะจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากนี้่น่า

“สวัสดีค่ะคุณเอียน” หนูนาเดินเข้ามาทันทีหลังจากได้รับอนุญาตและก็มานั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามหน้าโต๊ะของเอียนตามคำเชิญของเขา และเขาก็หยิบแฟ้มตารางงานของกลุ่มศิลปินให้หนูนา

“นี่นา คุณเหลือเวลาอีกนานแค่ไหนที่ยังต้องเรียนปรับพื้นฐาน” ถามออกไปอย่างเป็นทางการ

“อีกสองสัปดาห์ค่ะ”

“อืม!...เยี่ยม!...ฉันเดียวคุณไปเช็คตารางนะ เพราะผมจะให้คุณเดินทางไปกับพวกเขาดูแลความเรียบร้อยที่จะไปแสดงคอนเสิร์ตอีกสามอาทิตย์ข้างหน้าที่แมนฮัตตัน ยังไงก็ฝากคุณแจ้งพวกเขาและให้เตรียมงานได้เลยนะ”

“ค่ะ” หลังจากรับแฟ้มงานแล้ว หนูนากำลังจะขอตัวกลับแต่เสียงของเอียนก็พูดมาซะก่อน

“อ้อ! อย่าลืมไปที่ฝ่ายการเงินด้วยนะเขาแจ้งว่าคุณยังไม่ได้เข้าไปรับค่าแรงนะผมเห็นต์เอกสารให้แล้ว” พูดไปและมองหน้ายิ้มๆ

“ขอบคุณค่ะ” และกำลังจะออกจากห้องอีกครั้ง

“เดี๋ยว! นี่นาคุณมีงานด่วนอะไรมัย? ผมยังไม่ได้ทานมื้อเที่ยงเลย พอดีผมให้เจสสิก้าไปทำธุระ คุณพอจะมีเวลาไปทานข้าวมื้อเที่ยงเป็นเพื่อนผมหน่อยได้มัย?”

“อืม...ได้ค่ะ” ตอบตกลงไปโดยลืมคำพูดที่บอกกับคุณชายซาเย็นไปเลยวามานาน

“โอเค ฉันเดี๋ยวคุณไปจัดการธุระของคุณที่ฝ่ายการเงินนะ เดี๋ยวผมไปรอที่ร้านอาหารด้านล่างไม่อยากไปไหนไกลผมมีงานด่วนเยอะเลยวันนี้”

“ค่ะ”

หลังจากนั้นประมาณชั่วโมงกว่าๆ หนูนาก็กลับเข้ามาที่ห้องสตูดิโอ เดินเข้ามาโดยที่ไม่หันไปมองในห้องซ้อมที่กันแค่กระจกใส เธอเก็บทำความสะอาดโต๊ะที่จัดเตรียมมือเปียโนไว้ ตั้งแต่ที่เธอจัดเตรียมอาหารให้เหล่าศิลปินมาสามครั้งพวกเขาจะไม่เคยมีอาหารเหลือทิ้งเลย ซึ่งเป็นที่น่าชื่นชมมากที่พวกเขาไม่เคยกินทิ้งกินขว้าง

ในขณะที่หนูนากำลังเก็บทำความสะอาด เธอกลับรู้สึกได้ถึงกระแสบางอย่างคือเธอกำลังถูกจับตามอง แต่เธอเลือกที่จะทำเป็นไม่สนใจไม่แม้แต่จะเหลียวตาไปมองด้วยซ้ำเพราะเธอได้ไม่ยากความรู้สึกแบบนี้เธอทราบได้ทันทีที่ต้องเป็นสายตาของนักร้องนำแน่นอน แต่ เอ๊ะ! ทำไมเธอถึงรับรู้ถึงความรู้สึกของเขาด้วยนะ บอกไม่ถูกว่าเขาไม่ชอบหรือเฉยๆ หรือยังงัยกับเธอ เพราะรู้สึกถึงอารมณ์แปรปรวนของเขาแล้วเธอได้แต่ตอบตัวเองว่าไม่เข้าใจเลยสักนิด

และอย่างเคยเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยหนูนาก็หยิบ MacBook คู่มือขึ้นมาและนั่งประจำตำแหน่งเหมือนเดิมเหมือนเมื่อก่อน “ขอเช็คอีเมลหน่อยแล้วกัน” ตอนนี้อยู่ในห้องสตูดิโอแห่งนี้ ทุกคนก็เข้าสู่โลกของตัวเอง หนุมๆ ซ้อมเพลงพวกเขาต่อ ส่วนหนูนาก็เข้าสู่โลกของตัวเองเช่นกัน เมื่อเปิดอีเมลก็เห็นอีเมลจากเพื่อนสาวที่รักเหมือนพี่น้องที่เติบโตมาด้วยกัน ซึ่งอย่างเคยคือคิดถึง,สบายดีมั๊ย? หนูนาคอบกลับเพื่อนสาว ‘นืออน หนูนาสบายดีขอโทษที่ไม่ได้เขียนหอนานเลย แอ่ๆๆ นะรักและคิดถึงนืออนเพื่อนรักมากๆ...' ตอบเพียงเท่านั้นเพื่อที่เพื่อนสาวจะได้คลายกังวลความเป็นห่วง

และอีเมลฉบับต่อมาจากสำนักพิมพ์ที่เมืองไทย เป็นเมลตอบรับกับนิยายเรื่องใหม่ของเธอ ตอนนี้นี้แววดาของหนูนาก็เมื่อสักครู่นี้เพราะคิดถึงเพื่อนรักก็

กลับมาสดใหม่มีชีวิตชีวาทันที โดยที่ตอนนี้เธอไม่รู้ตัวว่าปฏิกิริยาของเธอไม่ได้รอดพ้นสายตาคนบางคนที่อยู่ในห้องซ้อมเลย “ผู้หญิงอะไรแสดงอารมณ์ทางแววตาได้อย่างง่ายดาย เดี่ยวเศร้า เดี่ยวดีใจ ออกมาอย่างชัดเจน น่ารักแฮะ!” ปีเตอร์คิดในใจอย่าง ที่ปรากฏแก่สายตา

แล้วอยู่ๆ หนูนาก็เงยหน้าขึ้นมองไปยังห้องซ้อม ซึ่งก็ต้องสบตากับผู้ที่มีอง มาก่อนอย่างไม่ตั้งใจ อยู่ๆ เธอก็ร้องนุบๆ ที่ใบหน้า เมื่อสบสายตากับนักร้องนำตอนนี้ หนูนารู้สึกว่าไม่สามารถหลบสายตาเขาได้ เพราะแววตาของเขาเหมือนสามารถ สะกดเธอไว้ แค่ว่าจ้องตากันในระยะที่ห่างกันตั้งหลายเมตรเธอยังใจเต้นแรงลิ้มหายใจ จนปีเตอร์ยิ้มและขยับปากอ่านได้ว่า ‘หายใจ’ หนูนาคงใจและรีบทำตามเพราะเธอ ลิ้มหายใจจริงๆ เธอรีบหันหน้าคืนสายตาของตัวเอง จ้องที่หน้าจอ MacBook ทันที

“เมื่อไหร่ล่ะ?” หนูนาคได้แต่ถามตัวเองแต่ไร้ซึ่งคำตอบ เพราะตัวเธอเองก็ ไม่ค่อยเข้าใจ เธอมีมากมายหน้าตัวเองและตบหน้าตัวเองเบาๆ สลับไปมาทั้งสองมือ แบบเบาๆ เพื่อเรียกสติของตัวเองกลับมาและมาให้ความสนใจกับหน้าจอMacBook ต่อ เพราะตอนนี้เธอกำลังจะขึ้นเรื่องนิยายเรื่องใหม่ของเธอแล้ว ทันทีที่ได้รับคำตอบ ‘เซย์เยส’ จากสำนักพิมพ์ซึ่งทำหน้าที่แสดงออกมาของหนูนาคอยู่ในสายตาของปีเตอร์ ตลอดจนอดแอบขำจนต้องยิ้มออกมาเมื่อได้เห็นแบบนี้

หนูนาค่อยๆ เหลือบมองนักร้องนำอย่างไม่ให้เขารู้ตัว จะไม่ให้แอบมองได้ อย่างไรละ ในเมื่อเขาเป็นพระเอกในนิยายเรื่องใหม่ของเธอ แต่แล้วก็ต้องหลบตาอีกครั้งเมื่อสายตาคู่นั้นยังมองเธออยู่และยิ้มขำเธอด้วย “โ้ยยย!!!!...” หนูนาร้องออกมา และตัดสินใจไม่แอบมองแล้วไปเปิดหาภาพในกูเกิ้ล (google) เพื่อบรรยายลักษณะ ของพระเอกในนิยายของเธอดีกว่า

“อเมริกันโดยกำเนิดนักร้องชายที่กำลังถือไมค์บนเวที วาดลวดลายสีลา ทั้ง ร้องทั้งเต้นสร้างความสนุกสนานให้กับเหล่าแฟนเพลง บนเวทีนั้นเขาช่างดูมีชีวิตชีวา มีความสุขกับสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่ เขาช่างเพียบพร้อมไปทุกด้านสามารถมองเห็น ด้วยตานอกจากน้ำเสียงที่ฟังแล้วน่าหลงใหลรูปร่างที่สมบูรณ์แบบด้วยความสูง 1.85

เมตร หน้าตาที่สาว ๆ เห็นแล้วเพียงได้เข้าใกล้แทบจะเป็นลม ชาวอเมริกันที่มีใบหน้าหวานผิวเข้มเป็นธรรมชาติเหมือนได้รับการตกแต่งจากช่างโดยอาชีพกับดวงตาสีดำ เพียงแค่ถ้าได้สบตากันแล้วเหมือนคนมองถูกสะกดจนไม่สามารถละสายตาไปได้จนุกที่โต้งได้รูปแบบชาวตะวันตกกับกับริมฝีปากได้รูปน่าหลงใหล ผิวกายละเอียดสีน้ำผึ้งแบบเอเชีย”

ขณะนี้หนูนากำลังอยู่ในโลกของเธอซึ่งเป็นเอกลักษณ์ในการเขียนเพราะขณะที่เธอเขียนนิยายสิ่งที่เธอเห็นและรู้ตอนนี้คือโลกแห่งจินตนาการ โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าตอนนี้กลุ่มศิลปินได้มายืนมองเธอได้เกือบครึ่งนาที่แล้ว มีแต่นักร่อนนำของวงที่เดินมาข้างหลังเธออย่างที่เคยทำ

ส่วนทุกคนที่เหลือในวง โรอัล สตีฟ จอนนี่ พอล ได้แต่จ้องมองคนทั้งสองตรงหน้าอย่างสนใจ ทั้งท่าทางของเพื่อนที่มักจะทำตัวเข้าหานี้่นาตลอดเวลา

เมื่อรับรู้ถึงสิ่งผิดปกติใกล้ตัวเพราะปีเตอร์กำลังมองมาที่หน้าจอ MacBook ของเธอ เขาเห็นรูปของเขามากมายในอิริยาบถต่างๆ ที่เธอเปิดดูจากกุเกิล ปีเตอร์ยิ้มส่งสัยไปพร้อมๆ กันด้วยและเอื้อมมือไปดึงหูฟังออกจากหูเธอข้างหนึ่งซึ่งเขาเลือกข้างที่อยู่อีกด้านจากที่เขาที่นั่งเหมือนเขาจะโอบเธอแต่ไปดึงหูฟังออกเป็นการให้หนูนากลับเข้าสู่โลกความเป็นจริงและอีกครั้งที่เธอสบตา กับสายตาคาที่เธอฟังจะบรรยายไปในนิยายของเธอ !!! หนูนาตกใจตาโตหน้าแดงก่ำและก็เหมือนเคยปีเตอร์พูดกับเธอเบาๆ ‘หายใจ’ พร้อมกับรอยยิ้มที่สองสามวันนี้ออกมาง่ายบ่อยจนปีเตอร์เองก็ไม่รู้ตัว

หนูนารีบทำตามนั้นทันทีเพราะเธอตกใจจนสับสนหายใจอีกครั้ง เมื่อเริ่มได้สติหนูนาก็รับรู้ได้ว่าตอนนี้กลุ่มศิลปินมายืนอยู่ตรงหน้า และอีกหนึ่งคนที่นั่งอยู่ข้างหลัง

“ซ้อมเสร็จแล้วหรือคะ?” หันไปถามโรอัล

“ใช่”

“สักครู่จะคะทุกคน” พูดพร้อมกับรีบเก็บของ และลุกออกจากตรงนั้นเลือกที่จะไปนั่งที่เก้าอี้ไกลจากคนที่นั่งข้างหลังเธอที่สุด พร้อมหยิบแฟ้มที่รับมาจากคุณ

เขียนเมื่อตอนบ่ายส่งให้กับไรอัล “นี่เป็นตารางงานของพวกคุณต่อจากงานคอนเสิร์ตพรุ่งนี้ อีกสามสัปดาห์พวกคุณจะต้องไปแสดงคอนเสิร์ตที่แมนฮัตตัน เป็นเวลาสัปดาห์ การแสดงมีสามรอบตามรายละเอียดในแฟ้ม” หนูนารถิบายโดยสรุปพร้อมส่งแฟ้มงานให้เหล่ากลุ่มศิลปิน

“สนุกกันละคราวนี้” พอลพูดขึ้นมาด้วยความมีชีวิตชีวา

“โอเค! หลังจากงานวันพรุ่งนี้ทุกคนหยุดพักผ่อนอีกหนึ่งวัน หลังจากนั้นก็มาวางแผนการแสดงใหญ่ครั้งนี้นะกัน” เมื่อไรอัลสรุปให้ทุกคนทราบ และพูดต่อถึงงานวันพรุ่งนี้อีกนิดหน่อยต่างก็เป็นที่เข้าใจกันของทุกคน ก็เตรียมจะแยกย้ายกันกลับ

“อืม!...ว่าแต่นี่ในช่วงเวลาที่พวกเราไปแมนฮัตตัน แล้วคุณล่ะ?” สตีฟถามด้วยความอยากรู้ ถึงแม้จะรู้จักกับเธอเพียงแค่วันไม่กี่วัน แต่ทั้งเขาและสมาชิกทุกคนในกลุ่มต่างก็ชื่นชอบในสาวไทยคนนี้เป็นในแบบเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง ยกเว้นเพียงสมาชิกหนึ่งเดียวที่เขาแอบมองดูปฏิกิริยากับคำถามที่เขาถามนี้ว่า ซึ่งตอนนั้นในมือถือแฟ้มตารางงานและกำลังก้มดูอย่างตั้งใจแต่เธอเถะตอนนั้นสมาธิของนักร้องนำกำลังรอและตั้งใจฟังคำตอบจากนี้น่า

หนูนารถิได้ยื่นคำถามเหมือนรับรู้กระแสบางอย่างจากปีเตอร์ เธออดไม่ได้ที่จะต้องหลบมองไปที่เขาซึ่งก็พบว่าตอนนี้เขามองมาก่อนแล้วด้วยสายตาที่บอกให้รู้ว่า คำตอบของเธอนั้นควรเป็นแบบไหนก่อนตอบออกไป “อืม...คือนี้ น่าต้องร่วมเดินทางไปดูแลพวกคุณด้วยค่ะ”

“เยี่ยม!!” พอลและสตีฟร้องออกมาด้วยความดีใจพร้อมกัน พอลก็เดินเข้ามากอดหนูนารถิด้วยความดีใจ

“คุณเขียนช่างเลือกคนได้เก่งเหมือนเดิม” เนื่องด้วยพอลกับหนูนารถิเท่ากันจึงคุยกันแบบเพื่อนอย่างสบายๆ และด้วยพอลเป็นคนมีบุคลิกที่เร้าใจสดใส ยิ้มง่ายกับทุกคน เข้าหาได้ง่ายจึงทำให้เวลาอยู่ใกล้แล้วรู้สึกสบายๆ

ซึ่งพฤติกรรมของพอลที่ปฏิบัติต่อหนูนาอยู่ในสายตาคนรักที่น่าและมันก็สร้างความไม่พอใจอย่างมากให้แก่เขา ไหนจะยืมที่หนูนาให้กับพอลเพราะเขาคิดว่ามันควรเป็นของเขาเท่านั้น “ฝากไว้ก่อนหนูนา เธอต้องถูกลงโทษ” ปีเตอร์คิดในใจ

และเมื่อเป็นที่เข้าใจและรับรู้ของทุกคนในวง ต่างก็แยกย้ายกันกลับ แต่ก็ยังมีเพียงหนึ่งคนที่ยังนั่งอยู่ที่เดิม ยังไม่มีการพูดอะไรเลยจากคำสุดท้ายที่เขาบอกให้หนูนา ‘หายใจ’ เมื่อเห็นแบบนี้หนูนาไม่ได้พูดหรือถามอะไรทั้งสิ้น เธอก็ไปทำหน้าที่ของเธอคือทำความสะอาดห้องเครื่องดนตรี และทุกอริยาบถของเธอยังอยู่ในสายตาเขา ซึ่งเธอก็รับรู้ได้ แต่ก็ทำเป็นไม่สนใจและตั้งหน้าตั้งตาทำงานของเธอต่อไป

ปีเตอร์สังเกตเห็นกระเป๋าเป้ของเธอไม่ได้ปิด เห็นหนังสือเล่มหนึ่งก็ถือวิสาสะหยิบออกมาเปิดดูและฆ่าเวลากับการให้ความสนใจกับเนื้อหาในหนังสือ ส่วนหนูนาเมื่อทำงานของเธอจนเสร็จไม่รู้เวลาผ่านไปนานแค่ไหน เธอก็เดินมาที่สัมภาระที่เธอวางไว้เพื่อเตรียมกลับเช่นกัน

“ขอหนังสือคืนด้วย” พุดพร้อมกับยื่นแขนในระยะห่างกันพอสมควร แต่ก็สามารถหยิบหนังสือคืนจากปีเตอร์ได้หากเขายื่นสุดแขนส่งให้เธอ แต่ เจียบ!!!! ไม่มีปฏิกิริยาใดตอบกลับมา

“คุณ...ขอ...หนังสือ...คืน...ด้วย...” พุดอีกครั้งดังกว่าเดิมและย้ำเน้นทุกคำ แขนก็ยังยื่นค้างเหมือนเดิม และก้าวเข้าไปใกล้อีกสองก้าว ก็ ก็

“สอง” พุดพร้อมยื่นมือออกไปจับมือของหนูนาและกระซอกดิ่งตัวเธอเข้าหาตัวเองเบาๆ แต่กลับทำให้เธอเสียหลักเซดลาล้มมานั่งอยู่บนตักเขา

“ว้าย!!!” เสียงร้องของหนูนาเพราะความตกใจ

ตอนนี้หน้าทั้งสองคนห่างกันแบบปลายจมูกชนกัน ดวงตาประสานกันคู่หนึ่งจ้องมองด้วยอาการตื่นตกใจ ส่วนอีกคู่จ้องมองด้วยแวตาทวนเคลิ้มและค่อยๆ ลดสายตาตามที่ริมฝีปากอิมพร้อมกับขยับปากของตัวเองไปประกบปากอิมทันทีตามความรู้สึกที่ไม่อาจกักกันมันไว้ได้อีกต่อไปแล้ว จ๊ับ

หนูนาหลับตาลงอย่างรวดเร็วด้วยอาการตกใจทำอะไรไม่ถูกที่จุ๋ๆ โดนขโมยจูบ 'จูบแรก' ตามความเข้าใจของเธอซึ่งเธอรับรู้ได้ถึงสัมผัสอุ่นที่ริมฝีปากอย่างนุ่มนวลเมื่อเขาค่อยๆ ส่งลิ้นเลียริมฝีปากอímของเธอย่างนุ่มนวล ปีเตอร์รับรู้ได้ถึงกลิ่นเหงาของร่างเล็กที่อยู่ในวงแขน หนูนาไม่รู้จะทำอย่างไรเมื่อไม่ดูเกาะเกาะไปหมด แต่แทนที่เธอจะขัดขืนกลับปล่อยให้เขาทำตามอำเภอใจ ปีเตอร์ค่อยๆ ส่งลิ้นเข้าไปหาความหอมหวานอย่างนุ่มนวลในโพรงปากอím หนูนาเปิดทางให้กับเขาอย่างเผลอเผลอไปกับความอ่อนโยนที่เขามอบให้

ปีเตอร์หยอกล้อกับลิ้นในโพรงปากอímนั้นอย่างผู้ชำนาญ ทำให้หนูนาตอบสนองกลับแบบไม่ประสา สร้างความพึงพอใจให้กับนักร้องหนุ่มอย่างมาก ไม่แนใจผ่านไบนานแค่ไหน ปีเตอร์จึงค่อยๆ ถอนริมฝีปากออกมาอย่างเสียไม่ได้

"หายใจ" เขาระชิบเบาๆ บริเวณริมฝีปากอím หนูนาเมื่อได้ยินแบบนั้นก็ทำตามอีกครั้ง พอสติเริ่มกลับมาก็เตรียมจะลุกออกไปจากตักที่แสนจะอบอุ่นนี้ แต่ก็ถูกวงแขนรัดแน่นพร้อมกับประกบปากเธออีกครั้ง เปลี่ยนไปจากคราวแรกเพราะปีเตอร์ทั้งเรียกร้องเร้าร้อนจนหนูนาต้องยกแขนโอบรอบคอเขาทันที กระตุ้นให้เขาต้องรุกหนักขึ้นทำให้หนูนาหายใจหายคอไม่ทันและตั้งรับกับความรู้สึกใหม่ที่ยังไม่ได้ปีเตอร์จึงต้องถอยออกอีกครั้งอย่างเสียดาย และอดไม่ได้ที่จะก้มมองริมฝีปากอímที่เจอแดงด้วยฝีปากของตัวเอง และแอบยิ้มอย่างมีความสุขกับสิ่งที่ได้ทำ

"จะกลับหรือยัง?" ตั้งคำถามแต่ก็ยังไมยอมคลายวงแขนที่รัดแน่น หนูนาได้แต่พยักหน้าเพราะตอนนี้เธอต้องหายใจทางปาก เพื่อช่วยเอาอากาศเข้าไปในปอดเหมือนตัวเองกำลังจะจมน้ำหมดแรงไปตั้งๆ และรู้สึกถึงความร้อนบนใบหน้าเหมือนจะเป็นไข้

ปีเตอร์มองอย่างขำๆ และคิดไปด้วยว่า "นี่แค่จูบ...หนูนาเหมือนคนจมน้ำหายใจด้วยตัวเองแทบไม่ได้ แล้วถ้าเขาจะไปต่อมากกว่านี้เธอจะน่ารักแค่ไหนนะ"

"งั้นกลับกัน" พูดยพร้อมพุงเธอให้ยืนขึ้นพร้อมกับเขา แต่ยังไม่ปล่อยมือเขามองจนแน่ใจว่าเธอสามารถยืนได้ด้วยตัวเองก่อน เขาจึงก้มไปหยิบหนังสือของเธอที่วาง

ไว้ใส่เข้าไปในเป้พร้อมปิดให้เรียบร้อย และไปหยิบเสื้อโค้ททั้งของเธอและของตัวเอง ซึ่งเขาเอาเสื้อของเธอมาสวมให้ แต่ในมืออีกข้างก็มีเป้ของเธอกับเสื้อของตัวเองที่หยิบมาพาดไหล่ และมืออีกข้างก็เอื้อมไปจับมือเธอและจูงออกจากตรงนั้น

“เปิดประตูสิ” จู่มือหนูนาเดินไปที่ประตูและก็นำมาพุดกับเธอ

“คุณก็เปิดเองสิ” หนูนาที่ตอนนี้สติของเธอยังไม่กลับมาเรียบร้อยเปอร์เซ็นต์ ได้แต่มองตามพฤติกรรมของเขาจนมาถึงหน้าประตูแบบ งงๆ เงยขึ้นไปมองหน้าเขากับคำสั่งนั้นของเขา

“สาม...มือไม่ว่าง” เขาตอบออกไปและก้มลงมามองที่หน้าเธอ

“อะไรของคุณเนีย ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะนะ สอง สาม คืออะไร?” ถามออกไป ด้วยอารมณ์เคืองๆ ในความไม่เข้าใจและพยายามบิ่มือออกจากกรงเล็บของเขา

“สี่” ปีเตอร์พุดพร้อมกระชับร่างบางเข้ามาใกล้หันหน้าเข้าหากัน

“ฟิท ผมบอกให้หนูนาเรียก ‘ฟิท’ ไม่ใช่คุณอย่างนั้นคุณอย่างนี้ จำไว้และต่อไปอย่าให้ได้ยินอีก” พุดน้ำเสียงเรียบๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติที่คนทั่วไปเขาคุยกัน

แต่หนูนาเมื่อได้ฟังคำตอบก็จ้องเขาตาโตอย่างคาดไม่ถึงว่าปีเตอร์จะให้ความสำคัญกับเรื่องเล็กๆ แค่นี้

“เปิดประตูสิ!” ปีเตอร์ออกคำสั่งอีกครั้ง แบบนุ่มนวล

“เดี๋ยวก่อนฉันมีคำถามที่จะถาม คุณ.....ฟิท อีกอย่าง” เกือบไปแล้ว ‘คุณ’ เกือบหลุดออกจากปากของหนูนาอีกครั้งไม่ทันปานนี้คงได้ยิน ‘ห่า’ ออกมาจากปาก แสนเข็กสีหน้านั้นอีกแน่

“ฟิทรู้ได้ยังไงว่าฉันมีชื่อเล่นเป็นภาษาไทยว่า ‘หนูนา’ เพราะฉันไม่เคยบอกใครเลยแม้แต่คุณเนียนยังไม่ทราบ?” ถามอย่างเอาเรื่องเพราะหนูนาเริ่มสงสัยพวงกุญแจที่หายไปหวัชโมยอาจอยู่ตรงหน้าเธอก็ได้ หนูนามองหน้าปีเตอร์ด้วยสายตาจ้องจับผิดอย่างเห็นได้ชัด

ปีเตอร์เมื่อเห็นสายตาแบบนั้น เขาก็ได้ทันทีว่าหนูนากำลังจับพิรุณหาเรื่องตุ๊กตาพวกกุญแจแน่ เขาก็เลื่อนสายตาไปมาอย่างใช้ความคิด แต่ก็เฉไฉเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องกัน...

“ต่อไปนี่ขอสั่งห้ามให้หนูนาแทนตัวเองกับผมว่าฉันอย่างนั้นฉันอย่างนี้ให้แทนตัวว่า ‘หนูนา’ เท่านั้นเข้าใจตามนี้และเปิดประตูได้แล้ว” พูดไปและก้มหน้าลงมา คิดว่าถ้ายังไม่ยอมจบและเปิดประตูจะจบสู่วิญญานกันไปเลย

หนูนาเมื่อเห็นอย่างนั้นก็ยืนมือที่วางอยู่อีกข้างไปเปิดประตูทันที เมื่อทั้งสองกำลังจะออกจากห้องปีเตอร์ก็หยิบแว่นที่เกี่ยวข้องไว้กับคอเสื้อตรงหน้าด้วยมืออีกข้างที่ถือเสื้อโค้ทเอามาสวม โดยที่ยังไม่ยอมปล่อยมือจากหนูนา พากันเดินไปยังลิฟท์เพื่อลงไปตามลานจอดรถที่ประจำ โดยที่ไม่มีใครได้พูดคุยอะไรกันเมื่อเข้ามาอยู่ในลิฟท์ ปีเตอร์แอบชำเลืองมองสาวน้อยข้างกายตลอดและยิ้มที่มุมปากน้อยๆ ตลอดเวลาที่ลิฟท์เลื่อนลงไปชั้นที่ต้องการสีหน้าหนูนาดูออกจะบูดบึ้งคิ้วขมวดอย่างคนอารมณ์ไม่ดีตั้งแต่เดินออกจากสตูดิโอแล้ว

“เฮ้ะ!!!” หนูนาอุทานออกมา เมื่อนึกอะไรออกมาได้ทันทีที่ประตูลิฟท์เปิดที่ชั้นจอดรถและกำลังถูกจูงไปยังทิศทางที่นักร่อนนำพาไปนั่นคือที่จอดรถประจำของเขา

“คุ.....อิม...ฟิท....” เรียกไปพร้อมกับก้าวตามแรงจูงไปด้วย “เดี๋ยว!! นี่ฟิทจะพาหนูนาไปไหน”

“ไปกินมื้อเย็นกันหิวแล้ว” ปีเตอร์เมื่อได้ยินแบบนั้น ตอบคำถามแบบเป็นเรื่องปกติและเมื่อเดินมาถึงรถก็ไปเปิดประตูฝั่งคนนั่งปล่อยมือจากหนูนาอย่างเสียตายและดันให้เข้าไปนั่งปิดประตูและตัวเองก็เดินมานั่งประจำตำแหน่งคนขับโดยเอาเบาะกับเสื้อที่ถือมาวางไว้เบาะหลัง สตาร์ทรถและขับออกไปโดยไม่มีการอธิบายหรือพูดอะไรอีกเลย

IV

< คืนแรกของกันและกัน >

ปีเตอร์เลียวรตเข้ามาจอดในลานจอดรถของคนโดहरुใจกลางเมืองนครนิวยอร์ก เมื่อรถเข้าที่ประจำเขาก็ลงจากรถเดินอ้อมเปิดประตูอีกฝั่ง หนูนางจึงค่อยๆ ลงมา

“ฟิทนี่คือ...?” ถามไปพร้อมกับเดินตามแรงจูงมือของปีเตอร์ เพราะทันทีที่หนูนางลงมาเขาก็ปิดประตูรถพร้อมคว้ามือเธอเดินตามทันที โดยไม่ได้พูดอะไรและไม่ได้ตอบคำถามใดๆ ของเธอเลย เขาพาไปยังลิฟท์กดชั้นพร้อมรหัสอะไรบางอย่าง ลิฟท์ก็เลื่อนขึ้นสู่ชั้นที่ต้องการ ทันทีที่ลิฟท์เปิดอีกครั้งปีเตอร์ก็ลากและออกแรงเพิ่ม เพราะตอนนี้หนูนางเริ่มฝืนตัวเองไม่ผ่อนตามเขาเหมือนที่ผ่านมา ทุกการกระทำของปีเตอร์เป็นไปอย่างรวดเร็วจนหนูนางตามไม่ทันและทำได้แค่ฝืนตัวเองอย่างเต็มที่เท่าที่แรงของเธอจะมีได้

“หิวแล้วไปเถอะ” เขาหันไปมองพร้อมลากหนูนาง และแอบขำในท่าทางตึงกลัวของเธอ เขาลักประตูกระจกตรงข้ามกับลิฟท์เข้าไป

หนูนางตะลึงเพราะเมื่อก้าวเข้ามาตามแรงกึ่งลากของเขา เขาก็เอาเธอมานั่งที่โซฟามองไปไม่ยากคิดถึงราคาของมัน ฝานั่งอีกด้านเป็นกระจกมองเห็นวิวนครนิวยอร์กสวยงามมากดวงไฟดวงเล็กเรียงรายมากมายเหมือนตัวเองกำลังอยู่บนท้องฟ้า

ปีเตอร์ยอมปล่อยมือจากหนูนางและแยกไปอีกทาง หนูนางก็เดินไปใกล้กระจกอย่างคนที่หลงเคลิ้มไปกับความสวยงามตรงหน้านั้น เธอได้แต่เฝ้ามองความสวยงามของเมืองที่ไม่หลับใหลจนลืมความกลัวเมื่อสักครู่นี้ไปเลย เธอไม่แน่ใจว่ายืนอยู่นานแค่ไหนอยู่ๆ ปีเตอร์ก็เดินมาซ้อนด้านหลังและโอบกอดเธอจากด้านหลัง

กระซิบข้างหูว่า...“มื่อเย็นพร้อมแล้ว” ด้วยเสียงที่ทำให้หนูนาขนอ่อนลุกไปทั้งตัวและติดตามมาด้วยความร้อนขึ้นหน้าอีกครึ่ง และเมื่อปีเตอร์เป่าลมเบาๆ เหมือนแก้มที่หนุนอยู่ ของเธอ !! หนูนารีบหันกลับมาเผชิญหน้ากับเขาทันทีตาจ้องตา

“ฉัน...เอ่อ หนูนาไม่บอกรวนชอกกลับดีกว่า” หนูนาปรับเปลี่ยนสรรพนามทันทีเมื่อเห็นสายตาหรือลงเชิงดำหนักหลายๆ

“ไม่ได้สินี่หนูนาต้องนอนที่นี้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป” เป็นอีกครั้งที่หนูนาอ้าปากพร้อมทำตาโตใส่เขาก็กแล้วเมื่อได้ยินคำแบบนั้น แล้วจะ让他ทำอะไร ปีเตอร์ก็เข้าใจในกิริยาท่าทางแบบนั้นเพราะตัวเขาเองก็ไม่เข้าใจตัวเองอย่างที่สุดเช่นกัน รู้เพียงแต่ว่าแค่เพียงจูบกันครั้งแรกเขาก็รู้ได้ทันทีว่าไม่อาจให้สาวน้อยคนนี้นั่งกายได้อีกแล้ว ก็ต้องใช้วิธีมัดมือชกกันไปแบบนี้ละ

“ทำไมหนูนาต้องทำแบบนั้นด้วย” หนูนาถอนหายใจและตัดสินใจถามพยายามใช้น้ำเสียงอย่างเป็นทางการเป็นงาน เพราะตอนนี้ปีเตอร์ทำท่าทางเฉยใจหลบสายตาเธอ

“.....” ปีเตอร์กลับไม่พูดอะไรโอบเธอแล้วพาเดินไปที่โต๊ะอาหารที่ได้เตรียมไว้ก่อนหน้า

ตุ้ตๆตุ้ตๆ เสียงนาฬิกาปลุกที่ตั้งทำให้หนูนาค่อยๆ ลืมตาขึ้นหันไปมองตามเสียงเตือน แด่โง่งมเช้าแล้วและเมื่อหันไปดูข้างกายที่ตอนนี้ว่างเปล่า วันนี้หนูนามีเรียนบ่ายและไม่ต้องเข้าสตูดิโอเพราะกลุ่มศิลปินไม่อยู่ เมื่อปิดนาฬิกาเธอก็นั่งฟังหัวเตี้ยคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืน...

เมื่อปีเตอร์พยายามพาเธอไปที่โต๊ะอาหารเขาก็ลงมือกินทันที เป็นการแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ต้องการพูดอะไรตอนนี้ เธอเองก็ได้แต่นั่งกินมื่อเย็นที่เขาทำให้แบบเงียบๆ ไม่มีใครพูดอะไรและเขาก็จัดการเก็บล้างเองทุกอย่าง เธอไม่ได้ทำอะไร

เลยได้แต่นั่งที่เดิมเพราะไม่รู้จะเดินไปไหนและเมื่อเขาทำการเก็บล้างเองเรียบร้อยก็เดินมาที่เธอพร้อมคว้ามือเพื่อให้ตามเขาไปอีกห้อง

หนูนาสะบัดแขนทันทีเพื่อให้หลุดจากการเกาะกุม ไม่ยอมมลุกออกจากเก้าอี้ที่โต๊ะอาหารปีเตอร์ยื่นกอดคอเมื่อเห็นท่าทางแบบนี้และถามออกไปด้วยน้ำเสียงปกติ “จะอาบน้ำเองหรือจะให้บังคับอาบให้” หนูนางยหน้าทำตาโตใส่เขามากแล้ว

“คุณมีสิทธิ์อะไรไม่ทราบ?” เพราะตอนนี้บอกได้เลยความอดทนในตัวหนูนางหมดแล้วไม่เหลือเลย เธอตะโกนออกไปพร้อมลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่เพื่อที่จะได้ไม่ต้องต่างระดับกับเขามากเกินไปถึงแม้หนูนางจะมีความสูง 1.62 เมตร แต่เมื่อยืนแล้วเธอก็สูงแค่คางของเขาเอง

“มาแล้วสินะ” ปีเตอร์คิดในใจแต่เขาก็หันทางออกรอไว้แล้ว ตอนที่กินมื้อเย็นอยู่กะไว้แล้วว่าเขาต้องออกฤทธิ์หลังจากนี้แน่นอน

ซึ่งทันทีที่ตื่นเสียนั้นปีเตอร์ก็คิดว่าหนูนางเข้ามาแนบอกร่างและประกบปากอ้อมทันที นี่แหละทางออกของเขาจะให้เขาบอกเธอเป็นคำพูดได้ยังไง เธอคงว่าเขาไม่ปกติสิ!! ใช้วิธีเอาเปรียบแบบนี้ดีกว่าภาษากายน่าจะเข้าใจมากกว่าภาษาพูด

คราวนี้หนูนางไม่เคลิ้มไปกับจูบของเขา เธอพยายามขัดขึ้นและปิดปากไม่ยอมให้เขาได้ล้วงล้ำเข้าไปได้ง่ายๆ พร้อมใช้สองมือทั้งปัดและผลักหน้าเขาออกหลบหลีกหนีจากเขาตลอดเวลา แต่ปีเตอร์หาได้ยอมแพ้จับมือเธอไว้ทั้งสองข้างและพาตไปไว้ข้างหลังเขา เสมือนหนูนางกำลังกอดเขาและขยับตัวแนบชิดกับตัวเธอไม่เว้นช่องแม้แต่อากาศผ่านได้แขนข้างหนึ่งก็โอบรอบเอวเธอไว้อย่างแนบแน่นส่วนอีกแขนก็โอบรอบคอเธอไว้เพื่อล็อกคอเธอไม่ให้สามารถหนีเขาได้และบดจูบเธอแบบเร้าร้อนอย่างเต็มที่และยาวนานกว่าสองครั้งที่ผ่านมานี้

หนูนางได้แต่ทบทวนหลังจากแต่ก็ไม่แรงมากเพราะปีเตอร์กำลังสูบแรงเธอด้วยการจูบที่สามารถสูบวิญญาณเธอเลย แขนขาเธออ่อนไปหมดนี้ถ้าเขาไม่ล็อกตัวเธอไว้หนูนางคงวิ่งไปกองกับพื้นแล้ว ตอนนี้แขนทั้งสองข้างไม่สามารถให้เธอหลุดพ้นจากสถานการณ์สูบวิญญาณไปได้อาวุธสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่ตอนนี้เขาก็กำลัง

พยายามเปิดปากเธอเพื่อที่จะได้เข้าไปลิ้มลองความหวานที่เคยลองมาแล้วและเสพยาติดกับรสชาตินี้แล้วด้วย

หนูนาคิดได้แบบนี้แต่อ้าปากแต่เพื่อกัดเข้าที่ริมฝีปากเขาอย่างแรง ปีเตอร์แค่หยุดแต่ก็ยังไมยอมถอนริมฝีปาก ตรงกันข้ามเขากดริมฝีปากหนักขึ้นทำให้หนูนารับรู้ถึงรสชาติคิดว่าคงเป็นเลือดของเขาด้วยความตกใจและคาดไม่ถึง หนูนาจึงรีบปล่อยทันทีที่ปีเตอร์ที่รอจังหวะอยู่แล้วก็สอดลิ้นเข้าไปลิ้มลองความหวานทันทีที่ไม่รู้ว่าผ่านไปนานแค่ไหนจากกรุนแรงเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลเมื่อรับรู้ได้ถึงอาการต่อต้านที่ร่างเล็กในอ้อมกอดหายไปและเขาก็ต้องหักห้ามใจถอยออกมาอย่างเสียดาย เพราะถ้าเขาไม่ปล่อยเธอตอนนี้ความอดทนของเขาต้องหมดลงแน่นอนและระหว่างเขากับเธอคงไม่จบแค่การจูบจูบวิญญานแน่นอนเพราะเมื่อเขาถอนจูบจากเธอ หนูนาก็หายใจเหมือนกับคนเพิ่งวิ่งมาราธอนและเพิ่งเข้าเส้นชัยมาดๆ ก็ไม่ปาน

ปีเตอร์ยังคงกอดหนูนาไว้และเลื่อนหน้าไปกระชับบางอย่างเบาๆ ที่ข้างหูเธอและอดที่จะไม่ขมิยหอมแก้มที่แดงก่ำอีกสักครั้งไม่ได้ และต่อจากนั้นก็จูบมือเธอที่ตอนนี้สติดังยังกลับมาไม่ปกติให้เดินตามไปอีกห้องพอเปิดเข้าไปมันคือห้องนอน เขาจูบเธอเดินเข้ามาและปล่อยเธอไว้ที่กลางห้องและเดินไปที่ตู้ที่คิดว่าคงเป็นตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่มาก หนูนามองตามเขาตลอดเวลาแต่ก็ไม่ได้พูดหรือโวยวายอะไร แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าทำไมคนเราต้องมีเสื้อผ้าเยอะมากมายขนาดนั้นด้วย เพราะเวลาใส่ก็ใส่ได้ครั้งละหนึ่งชุดใส่แล้วก็ต้องซักไม่ได้ใส่แล้วทิ้งเสียที่ไหน เพราะห้องแห่งนี้มีตู้เสื้อผ้าที่มีขนาดใหญ่มาดๆ

ปีเตอร์เดินกลับมาพร้อมผ้าขนหนูผืนใหญ่สีขาวได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มกับเสื้อแขนยาวสีน้ำเงินตัวใหญ่ส่งให้เธอ และเขาก็พาเธอเดินไปอีกประตูอีกฝั่งของห้อง เขาได้ไม่ยากว่ามันคือห้องน้ำนั่นเอง เขาเปิดประตูพร้อมหันมาพูด “ใช้ได้ทุกอย่าง” และเอื้อมไปหยิบแปรงสีฟันที่มีเพียงหนึ่งบีบยาสีฟันแล้วส่งให้เธอพร้อมกับยิ้ม หนูนาเข้ามา...

“แปรงสีฟันอันเดียวกัน” ได้แต่คิดในใจไม่กล้าพูดออกไปเพราะยังจำประโยคสุดท้ายของเขากีกระซิบข้างหูได้ “หนึ่งคำถามแลกด้วยหนึ่งจูบ และถ้ามากกว่าหนึ่งคำถาม คำตอบแลกด้วยตัวหนูนาทั้งตัว”

“ยี่สิบนาทีเท่านั้น ถ้ายังไม่เสร็จจะเข้ามาช่วย” แล้วปีเตอร์ก็ออกจากห้องน้ำพร้อมปิดประตู หนูนาก็เริ่มขั้นตอนแรกทันทีเมื่อได้ยินแบบนี้ คือ แปรงฟัน

ตามเวลาเป๊ะ! หนูนาออกมาพร้อมกับชุดใหม่ชุดดีที่เธอไม่ต้องใส่ชั้นในซ้ำ เพราะในเสื้อสีน้ำเงินมีกางเกงขาสั้นที่เข้ารูปให้เธอ ถึงแม้เธอจะโนบราแต่ด้วยที่เสื้อสีเข้มก็ไม่มีปัญหา

เมื่อเห็นเธอออกมาปีเตอร์ก็เดินสวนเธอเข้าห้องน้ำ แต่ก่อนจะปิดประตู “คืนนี้ผมไม่คิดจะทำอะไรมากไปกว่านอนเฉยๆ อย่าคิดหนีหรือทำอะไรเป็นการบังคับให้ต้องทำมากกว่าอดแต่ถ้าหนูนาต้องการมากกว่านั้นผมก็เต็มใจ อ้อ! อย่าคิดพยายามออกจากที่นี่เพราะไม่มีทางถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากผม”

หนูนายนั่งฟังจ้องหน้าปีเตอร์ตาไม่กะพริบ ทันทีที่ประตูห้องน้ำปิด เธอก็เดินไปที่เตียงสอดตัวเองเข้าไปใต้ผ้าห่มอย่างไม่มีทางเลือก เพราะฟังจากน้ำเสียงที่ราบเรียบและหน้าตาที่แวววาวที่มั่นคงของเขาแล้วเชื่อได้สนิทใจว่าเขาทำตามคำพูดมาทั้งหมด เพราะถ้าคืนนี้เธออยากปลอดภัยรักษาตัวรอด ก็นิ่งๆ ทำตามที่เขาบอกเป็นดีที่สุด และเพียงไม่นานหนูนาก็เข้าสู่ห้วงนิทราคงเพราะวันนี้เป็นอีกวันที่เธอก็เหนื่อยและคิดว่าคงเหนื่อยกว่าทุกๆ วันตั้งแต่มาอยู่อเมริกาเลยก็ว่าได้

“พีทเป็นอะไรนั้ยมีคนเดียว” จอนนี่ถามด้วยความสงสัย เมื่อเห็นเพื่อนนั่งดูโทรศัพท์มือถือและยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว เป็นภาพที่เขาเองก็จำไม่ได้ว่าเคยเห็นมาก่อนหรือเปล่า

ปีเตอร์ละลายตาจากสิ่งที่ทำให้เขายิ้มออกมาทั้งวัน มันไม่ใช่วัตถุที่อยู่ในมือ แต่มันเป็นสิ่งที่อยู่ข้างในต่างหากซึ่งก็คือภาพหนูนาคอนหลักที่เขาแอบถ่ายไว้เมื่อคืน แต่ก็ไม่ลืมตอบคำถามเพื่อน

“กำลังอินเลิฟ” จอนนี่เมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ยิ้มและเข้าไปตบไหล่เพื่อน

“ยินดีด้วยหะเพื่อนนี่นาสินะ” พูดเหมือนเป็นคำถามแต่ไม่ได้ต้องการคำตอบ “นับจากนี้เป็นนายก็เป็นมนุษย์แล้วสินะ ดีใจด้วยสุดสำหรับอากาศอยู่บนโลกมาตั้งนาน” จอนนี่รู้สึกดีใจมากอย่างบอกไม่ถูก เขาเป็นเพื่อนกับพีทหรือปีเตอร์มาทั้งชีวิตของคนทั้งคู่ เขารู้และเข้าใจทุกอย่างในตัวปีเตอร์มากกว่าที่ปีเตอร์เข้าใจตัวเอง รู้แม้กระทั่ง มาร์ส ไม่ใช่นามสกุลที่แท้จริงของเพื่อนคนนี้ และก็คิดไปถึงหน้าที่เขาคงต้องขอพรต่อพระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองเธอ เพราะต่อจากนี้ไปชีวิตของเธอคงไม่ง่ายอย่างที่ผ่านมา แต่จะให้ง่ายถ้าให้เขาต้องเลือกเขาก็เลือกความสุขของคนตรงหน้าเขาก่อนอยู่ดี

ปีเตอร์พยักหน้ารับคำแสดงความยินดี และอดไม่ได้ที่จะต้องหัวเราะไปพร้อมกับประโยคแสดงความยินดีนั้น จอนนี่เห็นแบบนั้นแล้วภาพสาวน้อยชาวไทยก็ผุดขึ้นตรงหน้าคงต้องหารางวัลให้เธอแต่จะเป็นอะไรดีที่จะเหมาะสมกับสิ่งที่เธอได้ทำไว้ เพราะเขาจำไม่ได้เลยว่าเพื่อนเขาคนนี้หัวเราะแบบเป็นตัวเองครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ และปีเตอร์ก็ก้มหน้าดูภาพสาวน้อยในโทรศัพท์ ทำให้อดคิดถึงเรื่องเมื่อคืนไม่ได้

เมื่อเขาอาบน้ำเสร็จ เปิดประตูห้องน้ำออกมาในชุดกางเกงขาวตัวเดียวปกติเขาชอบใส่กางเกงนอนอย่างเดียวอยู่แล้ว พอออกมาก็หันไปมองที่เตียงนอนอดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นหนูนาคอนหลักไปแล้ว เขามั่นใจเพราะการหายใจที่สม่ำเสมอเห็นแบบนั้นเขาก็หีบโทรศัพท์และถ่ายภาพเธอจนพอใจแล้ว ก็ขึ้นเตียงสอดตัวเองใต้ผ้าห่มเดียวกับเธอ และค่อยๆ ขยับไปโอบกอดเธอให้มานอนแนบกับอกเขา แต่ก่อนจะหลับเขาก็จูบหน้าผาก คิ้ว ตา จมูก และสุดท้ายที่ปากอ้อมอย่างนุ่มนวลและเนิ่นนาน และกระชับอ้อมแขนให้เธอเข้ามาแนบกายมากขึ้น และเขาก็รู้ตัวทันทีว่าต่อจากนี้ไปเขาคงไม่สามารถนอนหลับลงได้ถ้าไม่มีเธอผู้นี้ในอ้อมกอดเสียแล้ว

“บาย” หนูนากล่าวลาเพื่อนร่วมคลาส ในขณะที่กำลังเดินมุ่งหน้าสู่รถไฟฟ้า ได้ดินพาดั่วเธอกลับหอพักของเธอ เธอยังคิดไม่ตกตั้งแต่ออกมาจากห้องนักเรียนนำ เมื่อเช้านี้ เหลืออีกไม่ถึงสามชั่วโมงเขาก็จะมารับที่หอพักของเธอตามที่เขาได้เขียนบอกไว้เมื่อเช้านี้

เพราะเมื่อเธอเดินเข้าห้องน้ำหลังจากตื่นนอนและนั่งทบทวนเหตุการณ์เมื่อวานนี้ แปรงสีฟันเพียงอันเดียววางไว้บิบบยาสีฟันให้เรียบร้อย “ใจคอเขาจะให้เราใช้แปรงสีฟันร่วมกันตลอดหรือไง” และเสื้อผ้าชุดใหม่พร้อมชุดชั้นในใหม่ชุดเธอเป๊ะกางเกงยีนส์ยาวใหม่เอี่ยมกับเสื้อคอเต่าสีชมพูเข้มวางไว้พร้อม

เมื่อเธออาบน้ำจัดการตัวเองแล้วก็ออกมาจากห้องนอน ก็เจอกับดอกกุหลาบหนึ่งดอกใหญ่วางไว้ที่โต๊ะชุดรับแขกมีการ์ดใบเล็กๆ “สำหรับหนูนาที่รัก” เมื่อได้อ่านหนูนารู้สึกความร้อนขึ้นหน้า ตั้งแต่ที่เธอเจอและรู้จักเขาใบหน้าของเธอเดี๋ยวร้อนและเดี๋ยวร้อนตลอด และที่โต๊ะนั้นก็ยังมีเป็ชของเธอก็เมื่อวานยังอยู่ในรถเขาวางไว้ และเมื่อหนูนาเดินไปที่ส่วนของห้องครัวที่เมื่อวานเธอไม่ได้สนใจมันเลยเป็นการออกแบบสไตล์โมเดิร์นโทนดำเงา เหมาะและลงตัวกับห้องนี้จริงๆ และที่ท็อปของครัวหนูนาก็เห็นกระดาดชนิดแปะไว้บนฝาครอบอลูมิเนียมสีเงิน

“ทานให้อร่อยนะครับ หนูนา” เมื่อเปิดออกเป็นอาหารเช้าแบบอเมริกันทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นไข่ดาว ไข่กรอก ข้าวกระเทียม เป็นรูปหัวใจหนูนาคิดยิ้มไม่ได้ ก่อนจะทานก็ขอถ่ายรูปเก็บเป็นที่ระลึกสักหน่อย เลยหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเก็บภาพและลงมือกินอย่างอร่อยเสร็จก็เก็บล้างเก็บเข้าที่เรียบร้อย และเตรียมตัวกำลังจะออกไปจากห้องนี้เพราะเธอต้องเดินทางไปเรียนอีก แต่ก็เหมือนจะนึกได้ว่าแล้วเธอจะออกจากห้องนี้ได้ยังไง...แต่แล้วสายตา ก็ไปเห็นกระดาดอีกใบที่โต๊ะอาหาร

“ศิย์การ์ดเข้าออกห้องนี้ ใบนี้เป็นของหนูนาและพร้อมรหัสลิฟท์ที่จะพาคุณขึ้นมาที่นี่ จำให้ได้นะ! และสองทุ่มวันนี้ผมจะไปรับที่หอพัก เก็บแต่ของที่จำเป็น และแจ้งย้ายออกจากเจ้าของห้องไปเลยนะ และย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันตั้งแต่วันนี้ไป สองทุ่มนะถ้าเก็บไม่เสร็จเท่าไรก็เท่านั้น ฟิท...”

“เผด็จการ!!!!” บ่นอย่างไม่สบอารมณ์แล้วออกจากห้องไป

คิดไปคิดมาก็กลับมาถึงที่หอพัก ความจริงหนูนาก็ไม่ได้มีอะไรมาก เสื้อผ้าก็มีแต่เท่าที่จำเป็นต้องใส่ใช้เวลาเก็บจริงแค่ชั่วโมงเดียวก็เสร็จ หลังจากเธอไปแจ้งต่อเจ้าของหอว่าจะย้ายออกจากที่นี่ ซึ่งเธออยู่ที่นี้ได้แค่สองเดือนเท่านั้น และเมื่อมองนาฬิกาใกล้เวลาที่นัดเธอก็ลากกระเป๋าใบใหญ่ที่เธอใส่ของมาจากเมืองไทยลงมารอข้างล่าง หนูนามายืนรอยังไม่ถึงสิบนาที รถBMW สีดำคันตาที่เธอได้นั่งมาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อวานก็มาจอดพร้อมประตูดึงคนขับเปิดออก ปีเตอร์ลงมาพร้อมรอยยิ้มที่ลอยมาเพื่อเธอ แต่หนูนาก็ไม่ยิ้มตอบกลับยื่นกอดอกไม่ขยับจนปีเตอร์ยกกระเป๋าใบใหญ่ทำยารถที่เปิดรอไว้อยู่แล้ว

“มีแค่นี้หรอ?” ถามออกไปเพราะไม่เห็นอะไรอีกนอกจากกระเป๋าใบใหญ่ของเธอที่สะพายอยู่กับตัวเธอ

“แล้วเห็นอะไรอีกมั้ย?” ตอบกลับแบบยังโมโหคนตรงหน้าอยู่

ปีเตอร์ได้แต่เลิกคิ้วมยิ้มกับคำตอบ เอ้ามไปเปิดประตูดึงคนนั่งและดึงเปื้อออกจากเธอ และดันให้เธอเข้าไปในรถ เพราะเขาจะมานั่งอยู่ริมถนนนานๆ คงไม่ดี อาจโดนปาปารัสซี่ถ่ายภาพได้แต่ในขณะที่หนูนานั่งในรถ ปีเตอร์กำลังจะปิดประตูก็นึกถึงแสงแวบเหมือนแฟลชสว่างมาหลายๆ ครั้งติดกันจากฝั่งตรงข้าม ปีเตอร์มองตามแสงนั้นพร้อมกับคร่ำครวญด้วยสายตาที่ใครเห็นแทบจะทำให้ตัวเองให้หายไปจากตรงนั้นถ้ายังอยากมีลมหายใจต่อถึงวันพรุ่งนี้ เพราะเขาไม่ต้องการให้ภาพเขาอยู่กับหนูนาลงมือออกไป

ปีเตอร์เข้ามานั่งประจำตำแหน่งคนขับและออกรถไปทันที หยิบโทรศัพท์ออกมากดโทรออกหาใครบางคน เมื่อฝ่ายนั้นรับสายเกือบจะทันทีก็บอกตำแหน่งที่รับเธอออกมาด้วยเสียงเย็นจับใจ ที่แม้แต่หนูนาก็ได้ยินยังหนาวๆ เลย เธอได้แต่เก็บความสงสัยไว้คงไม่กล้าและคิดจะถามเขาด้วย เพราะนี่เป็นอีกบุคลิกของเขาที่เธอเพิ่งจะเห็นเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นเขาก็วางหูทันทีที่ไม่มีกรกล่าวลาใดๆ

V

< ย้ายเข้า >

หลังจากวางสายแล้วปีเตอร์ก็เหลือบมามองหญิงสาวข้างๆ เธอกำลังมองออกไปนอกกระจกเหมือนว่ากำลังชมทัศนียภาพรอบข้าง จริงอยู่นิวยอร์กเป็นเมืองที่สวยงามในยามค่ำคืนเมืองหนึ่งเลยโดยเฉพาะสำหรับนักท่องเที่ยว แต่สำหรับเขาสิ่งที่สวยงามที่สุดตอนนี้คือหญิงสาวข้างกาย ใ่วว่าเขาจะไม่เคยเจอผู้หญิงที่สวยงามซึ่งด้วยอาชีพเขาแล้วผู้หญิงที่สวยงามและเพียบพร้อมเขาเจอมามากมาย แม้แต่เจซีเธอเองเพียบพร้อมไปด้วยทุกอย่างทั้งความสุข รูปร่าง หน้าตา ความรู้ความสามารถ ชื่อเสียงที่คู่ควรกับเขาอย่างมากจากสายตาคณอื่นๆ แต่สำหรับเขาสิ่งเหล่านั้นไม่สำคัญเลย

สำหรับหญิงสาวตอนนี้ก็จัดเป็นผู้หญิงที่สวยงามน่ารักเป็นธรรมชาติคนหนึ่งแบบเอเชีย แต่ถ้าเทียบกับผู้หญิงที่เขาพบมาต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่ใครจะคิดผู้หญิงที่จะดูแสนธรรมดาคนนี้ก็กลับเป็นที่ต้องการสำหรับเขา จนทำให้เขาไม่เป็นตัวของตัวเองจึงต้องใช้วิธีแบบคนโรคจิต “ในความคิดของเธอนะ” เอาเธอมาครอบครองไว้แต่เพียงผู้เดียว

“หนูนา” เงียบ!!! ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ จากหญิงสาวข้างกาย แม้แต่ปฏิกิริยาทางร่างกาย

“หนูนา” ตัดสินใจเรียกเธออีกครั้ง หนูนารถอนหายใจก่อนอย่างคนปลงตกและหันมาตามเสียงเรียกแต่ก็ยังไม่ได้พูดอะไร เพราะตอนนี้เธอคิดว่าจะต้องคุยและตกลงกับเขาอย่างสันติวิธี มาถึงขนาดนี้เธอก็ไม่เข้าใจการกระทำของเขารวมถึงตัวเองด้วยทำไมและอะไรทำให้เธอตัดสินใจและทำตามความต้องการของเขาได้มากมายขนาดนี้

เมื่อเห็นว่าเธอยอมหันมาตามเรียกครั้งที่สอง ปิเตอร์ก็เอ่ยต่อทันทีพร้อมกับหันกลับไปดูเส้นทางเพราะสำหรับเขาแล้วเขาไม่ยากปล่อยให้ความรู้สึกไม่ดีเกิดขึ้นกับหนูนาไปกับเวลาเรื่อยๆ ซึ่งความรู้สึกนี้ก็เกิดกับเธอเพียงคนเดียว

“ผมรู้ว่าตอนนี้หนูนาคงรู้สึกสับสนและไม่เข้าใจการกระทำของผม แต่ผมคงจะไม่เอ่ยขอโทษใดๆ ทั้งสิ้น เพราะสำหรับผมแล้วมันไม่ใช่สิ่งผิดพลาดที่ต้องการให้หนูนาเข้ามาในชีวิต ผมคงอธิบายได้เพียงเท่านั้น เพราะผมเองก็ไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน แต่ขอให้เชื่อว่าทุกอย่างที่ผมทำไปและกำลังจะทำต่อไปทุกอย่างมันมาจากความรู้สึกที่ดี...ที่มีให้หนูนาคนเดียวเท่านั้น”

“นี่เขากำลังบอก ‘รัก’ เราหรือเปล่า? แล้วเคยคิดจะถามเธอมั้ย? ว่าอยากได้มั้ย?” หนูนาคิดไปแค่นั้นแต่เป็นความคิดที่ค่อนข้างเข้าข้างตัวเองสุดๆ ไม่ใช่ว่าจะไม่รู้รักดีนะ แต่ที่เสียบไม่รู้จักพูดอะไรต่อจริงๆ เขามาไม่นี้ ไปต่อไม่ถูกเลยและรู้สึกถึงอุณหภูมิสูงที่ใบหน้าอีกแล้ว

สำหรับปิเตอร์ถึงแม้จะไม่มีคำพูดอะไรออกมาจากหนูนา แต่เขาก็รับรู้ถึงความผ่อนคลายในตัวเธอได้ หลังจากนั้นต่างก็ไม่มีคำพูดใดๆ จนกระทั่งรถลิเวอร์พูลเข้ามาจอดที่ประจำใต้อาคารคอนโดมิเนียม ปิเตอร์ก็ไปยกกระเป๋าที่มีเพียงใบเดียว มือหนึ่งก็ลากกระเป๋าอีกมือก็ไปคว้ามืออีกข้างของหนูนาและจูงมือเดินไปที่ลิฟท์ พอถึงหน้าลิฟท์ก็ก้มหน้ามาทางหนูนาและยิ้มไปด้วย

“หนูนาจากดลิฟท์หน่อยสิจ๊ะ” หนูนารีบหันควับไปมองหน้าเจ้าของเสียงนั้นทันที “มีอารมณ์แบบนี้ด้วยหรอ” ได้แต่คิดและยิ้มตอบกลับใบหน้าที่หันมายิ้มรออยู่ แล้วเธอเอื้อมมือไปกดลิฟท์ เมื่อเดินเข้าไปก็กดขึ้นด้วยมือที่ว่างอยู่หนึ่งข้าง

เมื่อเข้ามาถึงในห้องปิเตอร์ก็ไม่รอช้า ปลอมมือจากกระเป๋าแล้วดึงหนูนาเข้าอ้อมกอด พอดตด หอมแก้มทั้งสองข้างสลับไปมาหลายครั้ง แสดงออกให้รู้ว่าวันนี้เขาคิดถึงหนูนามากแค่ไหน หนูนาได้แต่หลับตาตกใจกับการกระทำอย่างรวดเร็วของเขาแต่ก็ไม่ได้ขัดขึ้นต่อต้านใดๆ เพราะถ้ายอมรับความรู้สึกของตัวเองตอนนี้ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ารู้สึกดีกับมันเช่นกัน

ปีเตอร์จ้องหน้าทีหลับตาปี “อยากให้คุณหาทำแบบนี้บ้าง” กระซิบเบาๆ ใกล้ริมฝีปากอิมั้น หนูนางจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นเธอก็เห็นว่าเขากำลังมาก่อนแล้ว

“ทำแบบไหนคะ?” ปีเตอร์ไม่ตอบแต่เอียงแก้มให้คุณหา เห็นแบบนี้ก็เข้าใจทันที ยิ้มชินๆ ในชีวิตเคยชะที่ไหนหอมแก้มผู้ชายตัวโตๆ ถึงแม้เธอจะมาจากอเมริกาได้สองเดือนแล้ว เธอก็ไม่เคยทักทายเพื่อนชายที่เ็นแบบแก้มสัมผัสกันด้วยซ้ำ แต่ก็ยอมและค่อยๆ ยื่นหน้าหอมแก้มเขาเบาๆ ปีเตอร์ไม่พอหันอีกข้างให้คุณหา ก็หอมแก้มเขาอีกครั้ง

ปีเตอร์หันมาเผชิญหน้าแล้วยิ้มแบบที่ ถ้าสาวๆ เห็นต้องละลายแน่ๆ หนูนาคิดเพราะตอนนั้นเธอก็แทบจะยืนไม่อยู่แล้วเช่นกัน ปีเตอร์มีรอยยิ้มหลายแบบมาก แต่แบบนี้ที่ยิ้มออกมาทั้งดวงตาบ่งบอกถึงความสุขที่ได้รับนั้นเธอไม่เคยเห็นมาก่อน หนูนาคิดว่าตอนนี้อุณหภูมิที่หน้าคงสูงมาก ใบหน้าของเธอคงแดงกำเป็นลูกตำลึงสุกแน่ๆ และในขณะที่เดียวกันหัวใจของเธอเต้นไม่เป็นจังหวะปกติซะแล้ว...

ด้วยความน่ารักและเป็นธรรมชาติของหญิงสาวตรงหน้าทำให้ปีเตอร์เก็บกักความรู้สึกบางอย่างต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ทำให้ปากหนาเลื่อนเข้าประกบปากอิมั้น ทันทีที่ส่งลิ้นหนาเข้าไปในโพรงปากอิมความหาดูดกลืนความหวานนั้นอย่างไม่รีรอ หนูนหาได้ต่อต้านแต่อย่างใด ยิ่งทำให้ลิ้นหนารุกล้ำตามอารมณ์หยอกล้อกับลิ้นเล็กๆ ทำให้แขนเล็กต้องขึ้นมากอบกอดรอบคอเขาเพื่อเป็นหลักยึด

“อืม...” เรียกเสียงครางอย่างพึงพอใจของปีเตอร์ออกมา

ปีเตอร์ซอมนร่างเล็กโดยที่ไม่ถอนจูบ ยังคงจูบหยอกล้อเรียกร้องกลืนกินความหวานอย่างไม่รู้จักอิม ปีเตอร์ย้ายมานั่งที่โซฟากลางห้องให้คุณหานั่งบนตัก โดยที่ไม่ยอมถอนจูบ แขนโอบรอบเอวเธอไว้ แต่จู่ๆ เขาก็หยุดทุกการเคลื่อนไหวแต่ไม่ยอมถอนริมฝีปากออกจากปากอิมนั้น หนูนารู้สึกขัดใจเพราะยังรู้สึกดีกับจูบของเขาอยู่มาก พร้อมยอมรับและเปิดใจกับเขามากขึ้น และค่อยๆ ลืมตาพร้อมจะถอนจูบซะเอง แต่แขนแกร่งก็เหมือนรู้ทันยกข้างหนึ่งขึ้นมาไม่ให้หนูนหาทำอย่างที่คิดได้ ปีเตอร์กลับค่อยๆ ดูปากเธอและให้หนูนหาส่งลิ้นเล็กเข้ามาในโพรงปากเขา

“อาร์ส...” ปีเตอร์ร้องครางออกมา หนุณาเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ยิ่งได้ใจทำอย่างที่เขาทำกับเธอ คือลืมนองดูตลกสิ้นกินความหวานในโพรงปากเขาบ้างและหยอกล้อกับลิ้นหนาสร้างความรู้สึกที่ดีให้กับคนทั้งสองอย่างมาก ตอนนี้อย่างไรก็ตามต่างฝ่ายต่างสลับกันไปลืมนองความหวานของกันและกันไม่มีใครที่จะยอมหยุด เพราะทั้งสองคนได้ตัดสินใจที่จะปล่อยความรู้สึกให้เป็นไปตามความต้องการ

“อู๋ย!” หนุณาร้องออกมาพร้อมกับถอนหายใจทันที เมื่อปีเตอร์กำลังจะไปต่อโดยล้วงมือเข้าไปใต้เสื้อจากด้านล่าง หนุณาที่เตบโตจนอายุสี่สิบห้าแล้วยังไม่เคยถูกล้วงล้ามาขนาดนี้ก็ต้องตกใจบ้างสิ

“หิวแล้ว ไปทำอะไรกันกันดีกว่า”

“หิว!!!!...” หนุณาปรับอารมณ์ไม่ทันได้แต่ร้องอุทานอย่างงงๆ เมื่อจู่ๆ ปีเตอร์ก็อุ้มเธอลงและเปลี่ยนเรื่องซะงั้น และเขาก็จูงมือเธอเดินตามมาส่วนครัวส์โตลโมเดล

“มือนี่ หนุณาอยากจะทำคู่มั้ย?” นั่นไง! เปลี่ยนเรื่อง ปรับอารมณ์แบบศิลปินขนานแท้เลย

“อืม...คือ...ทำอาหารไม่เป็น...ทำได้แค่เมนูไข่” ตอบไปอย่างเขินๆ ถึงแม้เธอจะเป็นเด็กกำพร้าแต่หนุณาก็นัดในเรื่องปัดกวาดเช็ดถูมากกว่า ตั้งแต่เธอกับนีออนต้องออกมาใช้ชีวิตกันหน้าที่นี่ก็เป็นของนีออนตลอด และถ้าเมื่อไหร่ที่เธอจำเป็นต้องกินเพื่อยังชีพตอนที่นีออนไม่อยู่ในบางเวลา เธอก็มักจะพึ่งอาหารญี่ปุ่นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป เพียงเท่านั้นก็อิ่มท้องเพียงพอแล้วสำหรับหนุณา

“งั้นก็มานั่งรอตรงนี้นะ หนุณาอยากทานอะไร” ปีเตอร์ได้แต่เลิกคิ้วและให้เธอมานั่งเก้าอี้ตรงหน้าท็อป ถ้ามองออกไปพร้อมยืมมองหน้าเธอรอคำตอบ

“อืม...ฟิช ทำอะไรได้บ้าง”

“ก็หลายอย่างยกเว้นอาหารไทยแต่เฉพาะตอนนี้ละ ผมจะฝึกทำอาหารไทยให้หนุณาได้ทาน แต่ขอเวลาสักหน่อยนะคนดี”

“คะ...อะไรก็ได้คะ หนุณาทานได้ทุกอย่าง” ตอบไปและยิ้มกว้างด้วยความดีใจ “โอเคั้้นรอสักครู่” หลังจากนั้นปีเตอร์ก็เดินไปเปิดตู้เย็นหยิบของสดออกมา

อย่างคล่องแคล่ว หนูนามองภาพนั้นอย่างเพลิดเพลิดนี่ก็คงเป็นความสามารถอีก
อย่างในตัวผู้ชายคนนี้

“พีทดูคล่องแคล่วจัง” หนูนาวุดออกไปตามที่เห็น

ปีเตอร์หันมามือและพูดต่อว่า “ผมชอบทำอาหารกินเอง ไม่ชอบออกไปข้าง
นอกให้วุ่นวาย ช่วงเวลาหลังจากทำงานผมก็จะกลับมาที่นี่”

“ที่นี่? เอ่อ....พีทพูดเหมือนกับว่าที่นี่ไม่ใช่บ้านของพีท”

“ไม่ใช่บ้านแต่ที่นี่เป็นของผมแต่ไม่ใช่บ้าน แล้วผมจะพาหนูนาวไปที่บ้านผม
นะครับ” เขาบอกตอนนี้ได้เลยว่าวันนี้เป็นวันทำอาหารที่เขามีความสุขมาก เพราะ
เจ้าหนูทำไม่ที่ข้างเจรจาข้างถามจนเขารู้สึกถึงชีวิตที่มีชีวิต

หนูนาวัยก่นักรับทราบแต่ในใจรู้สึกมีความสุขไม่ต่างจากเขาเลย โดย
นิสัยของหนูนาวจะไม่ค่อยถามเข้าซื้ออะไรมาก เพราะถ้าเจ้าของเรื่องอยากบอกให้
รายละเอียดเขาก็จะพูดมาเอง แต่ตอนนี้หนูนาก็ทราบอีกอย่างเกี่ยวกับผู้ชายตรง
หน้า คือเขามีบ้านที่ไม่ใช่คอนโดหรูใจกลางเมืองที่ไม่ต้องบอกในเรื่องมูลค่าของมัน
เลยว่าจะมาขนาดไหน ทำให้หนูนาวจะคิดไปต่อว่าแล้วที่เขาเรียกว่าบ้านละ
เพราะทันทีที่พูดคำว่า ‘บ้าน’ พีทจะมีแววตาที่สดใสและมีความสุขเมื่อได้เอยถึงบ้าน

“ให้ช่วยอะไรมั๊ยคะ?” ถามออกไปเพราะคิดว่าอยากทำตัวให้เป็นประโยชน์

“ไม่เป็นไรผมอยากทำให้หนูนาทาน แต่ถ้าหนูนาวอยากหัดทำผมจะสอนให้
แต่ขอเป็นคราวหน้า เพราะตอนนี้ผมหิวมากตั้งแต่จบการแสดง ผมก็มาหาหนูนาวเลย
ไม่ได้ไปทานอะไรกับทุกคนนะ” พูดจบก็หันมามือและยื่นหน้ามาใกล้หนูนาว “...ตอน
แรกก็กะจะกินหนูนาวแทน” พูดจบก็หัวเราะในท่าทางของหนูนาวที่เมื่อได้ยินแบบนั้น
เธอก็ทำตาโตหน้าแดงก่ำ

“บ้า...”

ปีเตอร์กลับไปทำอาหารต่อ ไซว่าเขาไม่อย่างทำอย่างที่เขาตั้งใจไว้ใน
ตอนแรก แต่เห็นหนูนาวยังไม่พร้อมเขาก็ไม่อย่างเร่งรัด เพราะเท่าที่เขาได้สัมผัสเธอ

หนูนายังไร้เดียงสาในเรื่องนี้ เขาอยากให้ครั้งแรกของเธอมันจะต้องพิเศษที่สุด แต่เขาก็คงไม่สามารถอดทนต่อความน่ารักของเธอได้นานมาก

ผ่านไปอีกกว่าสี่ปีในที่ต่างก็ไม่มีใครพูดอะไรกันต่อ หนูนายั้งมองปีเตอร์อย่างเพิลิดเพิลินเขาดูดีในทุกอิริยาบถจริงๆ และแล้วจานอาหารมื้อเย็น มันคือสปาเก็ตตี้ทะเลน่ากินมาก ถูกนำมาวางตรงหน้าเธอพร้อมกลิ่นหอมแรงน่าย่อยในกระเพาะให้ทำงานทันที

“พีท...มันไม่เยอะไปหรอกคะ หนูนาทานไม่หมดหรอกคะ” พูดออกไปอย่างที่เห็น และตอนนี้ปีเตอร์ก็เดินอ้อมมานั่งที่เก้าอี้สูงอีกตัวข้างๆ เธอ

“แล้วใครจะให้หนูนากินหมดละ ผมก็หิวเหมือนกันเราจะกินด้วยกัน” ตอบออกไปเมื่อก็จัดการหยิบล้อมหนูนัพั่นเส้นสปาเก็ตตี้ขึ้นมาเป่าและต่อจากนั้นก็ส่งไปใกล้ปากหนูนา “อ้าปากสิ ไม่วุ่นแล้ว”

หนูนาอ้าปากตามที่เขบอก “นอกจากจะแปร่งสีฟันแล้วยังต้องกินจานเดียวกันอีกด้วย” หนูนาคิดไปเคี้ยวไปไม่พูดอะไรและมองเขาตกให้ตัวเองสลับกันไปจนสปาเก็ตตี้หมดจานหนูนาเอื้อมมือไปหยิบจานทันที “หนูนา...จะ...เก็บ...ล้าง...เอง...คะ” พูดเน้นย้ำทุกคำเพื่อให้เข้าใจตามนั้นห้ามปฏิเสธเพราะไม่งั้นคงต้องมีการทะเลาะในเรื่องไม่เป็นเรื่องแน่ๆ ปีเตอร์ก็แค่หยักไหล่และทอดอกปล่อยให้หนูนาทำตามความต้องการ

“ห้องหนูนาไปทางไหน” เมื่อเสร็จทุกอย่างหนูนาก็เดินมาที่กระเป๋าทิ้งไว้ของทุกอย่างไว้ในนั้นถามหาห้องของตัวเอง แต่คำตอบที่ได้กลับทำให้ต้องแสดงอาการคาดไม่ถึง เมื่อเขาไม่พูดอะไรแต่ชี้ไปที่ห้องที่หนูน่านอนเมื่อคืน “นั่นมันห้องของพีท”

“...ของหนูนาดูด้วยและจะเป็นห้องของเรานับจากนี้” ปีเตอร์พูดต่อจากประโยคของเธอทันที

“อะไรกัน! ที่นี้ออกจะกว้างแล้วหลังประตูพวกนั้นไม่มีให้ จะ...หนูนาสักห้องเหรอก” เกือบหลุดคำหาภัยสร้างความเดือดร้อนใส่ตัวเองแล้วสิ เพราะตอนนี้

หนูนากำลังสับสนไม่รู้จะทำไง “แปรงฟัน,กินอาหาร,และนอนทุกอย่างเธอต้องใช้ของร่วมกับเขา...ที่บนเตียงไม่ได้รังเกียจไม่มีสักนิดแต่มั่นใจมากต่างหาก”

ปีเตอร์ไม่พูดอะไรแต่เดินไปลากกระเป๋าของเธออีกมือก็คว้าแขนหนูนาให้เดินตามเขาไปที่ห้องนอน เมื่อเข้ามาถึงกลางห้อง “ไม่มี” ตอบออกไปแค่นั้น น้ำเสียงไม่พอใจเล็กน้อยและเดินเข้าห้องน้ำไป

“เฮ้ย...” หนูนาได้แต่ถอนหายใจมองตามเขาไปถึงแม้จะรู้จักปีเตอร์ไม่นานอะ! ใช้คำว่าไม่กี่วันน่าจะเห็นภาพมากกว่า เขาเป็นคนที่เอาแต่ใจซึ่งไม่มีเหตุผลอะไรก็ตามบนโลกใบนี้สามารถทำให้เขาฟังได้ ถ้ามันเป็นเหตุผลที่ขัดแย้งต่อความต้องการของเขา มันต้องมีวิธีบ้างสิ! คิดอย่างปลงๆ เพราะตอนนี้ยังหามันไม่เจอเลยใช้ ‘วิธี’ เนี่ยไม่รู้ไปหลบซ่อนอยู่ไหน

หนูนาได้แต่ค่อยๆ เดินไปที่ตู้เสื้อผ้าและเปิดมันทีละตู้ “มันจะมีที่ให้เก็บเสื้อผ้าของเธอเหรอเปล่าละ แล้วข้าวของเธอเนี่ยมันจะคู่ควรกับสถานที่ข้างในเหรอเปล่า” คิดอย่างปลงๆ อีกครั้ง

“เฮ้...” ร้องออกมาทันทีที่มันเสื้อผ้าผู้หญิงยังใหม่เหมือนยังไม่ผ่านการใช้งานเลยมากมายหลายแบบเสียด้วย ทั้งชุดกระโปรงที่หนูนาไม่มีมันเลยในกระเป๋าเดินทางที่เธอขนมาจากเมืองไทย แต่ใช้ว่าเธอจะไม่ใส่กระโปรง แต่ที่อเมริกาเธอยังไม่เคยใส่มันเลยสักครั้ง

หนูนาไม่เสียเวลาคิดเลยว่ามันจะเป็นของผู้หญิงคนอื่น ความเชื่อมั่นในตัวเขาอยู่ มันก็มาแบบไม่ทันตั้งตัวเลย แต่แค่แปลกใจและคาดไม่ถึงถึงว่าเขาจะใส่ใจเธอได้มากมายขนาดนี้ แต่ว่าเสื้อผ้าพวกนี้มันมาได้ไง? เพราะเมื่อเช้ามันยังไม่มีและตัวเขาก็ต้องไปแสดงคอนเสิร์ต และพวกเธอก็กลับเข้ามาพร้อมกัน คิดแบบนี้ก็ได้แต่หันไปที่ประตูห้องน้ำที่ยังคงปิดสนิท เมื่อตอนนั้นไม่รู้จะไปหาคำตอบจากที่ไหนได้ก็ตัดสินใจไปเปิดกระเป๋าจัดของเข้าตู้ เสื้อผ้าที่ติดตัวมาไม่จำเป็นต้องใช้พื้นที่และเวลามาก ทุกอย่างเรียบร้อยก่อนที่ปีเตอร์จะออกจากห้องน้ำด้วยซ้ำ

“เสร็จแล้วหรือ?” ปีเตอร์ถามหลังจากออกมาจากห้องน้ำ

“ว้าย!!!...ทำไมไม่ใส่เสื้อ” ร้องออกมาทันทีเมื่อหันไปตามเสียงนั้น เพราะหลังจากที่จัดของแล้วหนูนา ก็มาใช้พื้นที่ที่มีโต๊ะขนาดสองเมตรที่วางไว้อีกมุมของห้องตรงข้ามกับห้องน้ำหยิบ MacBook ตั้งใจจะเช็คเมลล์

“กำลังจะนอน...ทำไมต้องใส่...ถ้ายังไม่รู้ก็รู้ตอนนี้เลยก็ได้ผมไม่ชอบใส่เสื้อตอนนอนคนเดียว”

“ถ้างั้นก็นอนคนเดียว” หนูนาพูดออกไปในขณะที่หันหลังให้ไม่กล้ามอง ‘ผู้ชายอะไรหุน่ดีซะมัดไหล่ผายแข็งแรง กล้ามหน้าท้องได้รูปน่าจะเป็นคนออกกำลังกายตลอดเวลา’ และกำลังจะย้ายตัวเองให้ออกจากห้องแต่ซ้ำกว่าปีเตอร์ที่คว้าตัวเธอได้ก่อนถึงประตูด้วยซ้ำ กลายเป็นว่าตอนนี้อกเปลือยของเขาแนบอยู่ด้านหลังเธอ หนูนาอุนภูมิสูงขึ้นหน้าอีกแล้วหัวใจเต้นแรงจนเกรงว่าคนที่อยู่ข้างหลังอาจได้ยินก็ได้ “หายใจ” ปีเตอร์กระซิบเบาๆ ข้างหูอีกแล้วหนูนาลืมหายใจจริงๆ รีบทำตามเสียงกระซิบทันที

“เมื่อคืนไม่เห็นจะบ่นอะไรเลย” ปีเตอร์พูดต่อ “เดี๋ยวก็ค่อยๆ ชินเพราะต่อไปมันไม่ใช่แค่เสื้อแต่จะไม่มีอะไรเลย และไม่ใช่แค่ผมรวมถึงหนูนาด้วย” ทันทีที่เสียงนั้นหนูนาก็หันมาเผชิญหน้ากับเขาและฟาดฝ่ามือไปที่หน้าอกเขาทันที ตอนนี้หนูนาหน้าแดงมาก เพราะรับรู้ได้ว่าตอนนี้ความร้อนที่หน้าคางทะลุปรอทไปแล้ว

“ปล่อย...จะไปอาบน้ำ” ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงกับเขาไปมากกว่านี้ เพราะมันไม่มีทางชนะ ขอลอยไปตั้งหลักตั้งสติในห้องน้ำดีกว่า ปีเตอร์ยอมปล่อยโดยดี “ยี่สิบนาทีเท่านั้น เข้าใจนะถ้านานกว่านั้นคงรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...” พูดตามหลังหนูนาแต่ไม่ทันจบซึ่งหนูนาไม่แม้แต่หันมามองกลับเร่งฝีเท้าเข้าห้องน้ำไปอย่างรวดเร็ว เพราะรู้ว่ามันจะเกิดขึ้นตามนั้นจริงถ้าเธอใช้เวลาเกินกว่าที่กำหนด

“ค่อยยังชั่ว มีแปรงสีฟันสองอันแล้ว” เห็นแบบนี้หนูนาที่บริหารจัดการตัวเองหลังจากอาบน้ำเสร็จก็เดินมาเปิดตู้ในห้องน้ำของปีเตอร์จะมีตู้ที่คล้ายๆ ตู้เสื้อผ้าแต่ไม่ใหญ่ พอเปิดออกมาจะมีเสื้อผ้าที่น่าจะเป็นชุดนอนและเป็นไปตามคาด ตอนนี้ในตู้ใบนี้มีชุดนอนผู้หญิงเธอหยิบขึ้น “อ๊ย!...ใครจะกล้าใส่” เท้าที่มองมันสวย

มากและเช็กซี่มาก “อีตาฟิท...” ก็อ๊กอ๊ก และจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเคาะประตู หนูนารีบแต่งตัวในทันที

“อืม!...” ทันทีที่หนูนาเปิดประตูออกมาปีเตอร์ก็ยื่นพื้ก้าแพ่งข้างประตูห้องน้ำ เขาร้องครางในคอเมื่อเห็นว่าหนูนา...เธออยู่ในชุดนอนที่เป็นเสื้อนอนผู้ชาย แขนยาวและความยาวของเสื้อเกือบถึงเข่าเธอเลย

“มองอะไร ก็มันเป็นของหนูนาไม่ใช่หรอไง? ในเมื่อฟิทไม่ชอบใส่...แสดงว่าฟิทเตรียมไว้ให้หนูนาสินะ” พูดแบบนั้นและก้ตั้งใจเดินเฉี่ยวปีเตอร์อย่างหมั่นไส้ มุ่งหน้าสู่เตียงนอนใหญ่ เอาตัวเองสอดใต้ผ้าห่มหันหลังให้อีกฝั่งของเตียงทันที

ปีเตอร์ได้แต่มองตาม ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่ชอบที่เธอแต่งตัวแบบนี้ก็น่ารักไปอีกแบบ แต่เขาคาดหวังจะเห็นเธอในอีกลุคต่างหาก แต่ก็ช่างเถอะเอาไว้วันหน้าเมื่อคืนนี้ปลงตกได้แล้วเขาก็เดินตามเธอไปเข้าไปใต้ผ้าห่มเดียวกับเธอ และไปจับไหล่ให้เธอหันมา หนูนาก็ยังไม่ยอมลืมตาแต่รับรู้ได้ถึงสัมผัสตรงหน้าผาก ปีเตอร์ค่อยๆ จมพิตอย่างแผ่วเบา และไ่ล่งมาเรื่อยๆ ตา จมูก แก้ม และสุดท้ายริมฝีปาก และเขาคอนข้างใช้เวลาอยู่ตรงนี้นานอย่างตั้งใจ เขาค่อยๆ ใช้ลิ้นหนาเปิดปากหนูนาเพื่อเข้าไปชิมความหวานที่ไม่รู้จักเบื่อเลย หนูนาสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนของเขา เคลิ้มไปกับสัมผัสนั้นจึงโอนอ่อนค่อยๆ เปิดปากให้เขาเข้ามาหยอกล้อ ปีเตอร์ยังคงจับต่อไปอย่างเดิม เพราะคืนนี้เขาตั้งใจแล้วว่าจ้ะจูบเธอเท่านั้น แต่เมื่อความรู้สึกบางอย่างกำลังจะตามมาเขาก็ค่อยๆ ขยับออกมาอย่างเสียดาย และกระชับอ้อมกอดหนูนาให้มานอนชนหน้าอกแกร่งนั้น

หนูนารับรู้ได้ว่าตอนนี้ปีเตอร์จึงหะการเดินของหัวใจไม่ปกติเลย นอนนิ่งๆ และเฉยๆ ไว้ดีกว่าจนทั้งสองเข้าสู่ห้วงนิทราในอ้อมกอดของกันและกัน มอบไ่อุุ่นเข้าสู่หัวใจของกันและกัน

VI

< “บอกรัก” >

“อืม...!ช่วย...ด้วย” หนูนาคพยายามร้องขอความช่วยเหลือเธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกดูดลงสู่ก้นบึ้งสายธารา หนูนาคพยายามจะถีบตัวเองและแหวกว่ายขึ้นผิวสู่น้ำ แต่เหมือนมีบางอย่างเป็นเงามืดกดทับตัวไว้ แล้วจู่ๆ บริเวณหน้าท้องก็ร้อนวูบวาบ บอกไม่ถูกจริงๆ ที่ตอนนี้เธอกำลังดำดิ่งสู่ความมืดมิดใต้ผิวน้ำแต่แปลกทำไมได้น้ำถึงมีฝูงผีเสื้อบินในน้ำได้ และนี่เธอก็จมมาหลายนาทีแล้วทำไมเธอยังรับรู้ถึงความรู้สึกวูบวาบไปทั่วตัว มันควรจะหนาวสั่นไม่ใช่ร้อนดังโดนไฟเผาแบบนี้

อะ!!!...หนูนาคตกใจเมื่อทั้งแขนทั้งมือในฝันเธอกำลังแหวกว่ายที่กำลังพยายามจะเอาชีวิตรอดกลับกลายเป็นว่ากำลังโอบจับอะไรบางอย่าง หนูนาค่อยๆ ลืมตาขึ้น พรึบ! ที่นั่นมันห้องนอนไม่ใช่ใต้ผิวน้ำและปีเตอร์กำลังคลอเคลียดมดม บริเวณลำคอของเธอ

“พีท” หนูนาคเอ่ยออกไปเมื่อตอนนี้ปีเตอร์กำลังไล่ลงไปติดดอกไม้ตูมซึ่งกำลังชูชันต้อนรับเขา ปีเตอร์ไม่รอช้าเขาทั้งคู่ตักทั้งกัดเพื่อหยอกล้อสลับไปมากับมือที่เคล้าคลึงบีบคลั่นทำงานกันอย่างลงตัว

“อาร์ส...อาร์ส...” หนูนาครู้สีกว่าผีเสื้อที่เธอเห็นในฝันกำลังบินอยู่ในตัวเธอ เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน สองมือจับอยู่ที่เหล็กว้างของปีเตอร์ทั้งบีบทั้งจิกเพื่อจะปลดปล่อยความรู้สึกที่ไม่รู้จะทำอะไร การหายใจก็เกิดมามีปัญหา หนูนาคแทบจะหายใจได้ไม่ทั่วท้อง

ปีเตอร์เมื่อรับรู้ถึงความรู้สึกของหนูนาค เขาเร่งจังหวะทั้งคู่ตักทั้งเคล้านดอกไม้งามนั้นอย่างผู้ชำนาญเกมรัก และค่อยๆ เลื่อนต่ำลงมา ทุกสัมผัสของเขาคงจะมีรอยแดงเป็นหลักฐานไว้ทุกจุด ซึ่งเกิดจากการดูดและกัดเบาๆ สร้างความเสียขวัญให้

หนูนาเป็นอย่างมาก ถึงแม้หนูนาจะเป็นผู้หญิงที่รูปร่างเล็กตามแบบฉบับสาวเอเชีย แต่เธอก็มีหน้าอกที่สวยงามอímเอิบซึ่งดูจากภายนอกไม่คิดว่าเธอจะซ่อนรูป สร้างความพึงพอใจให้เขาเป็นอย่างมากความตั้งใจแรกจะแค่ปลุกเธอไปวิ่ง เพื่อออกกำลังกายที่เขาชอบทำเป็นประจำเมื่อมีเวลาที่สวนสาธารณะแต่ทันทีที่เขาดึงผ้าห่มออกจากที่คลุมกายเธออยู่ ชุดนอนจำเริญของหนูนามันเปิดเผยสิ่งที่ควรปกปิด ประจักษ์ต่อสายตาเขาและเธอก็โนบรา ใช่ว่าเขาจะไม่รู้ว่าเธอโนบรา ก็เมื่อเขาเป็นคนสั่งให้คนจัดเสื้อผ้าเอง ทำให้เขาเปลี่ยนใจจากการที่จะปลุกเธอแบบทั่วไป ก็ไหนๆ แล้วก็ขอปลุกในแบบฉบับของเขากับเธอแล้วกัน และจากที่ตั้งใจจะปลุกเธอกลายเป็นว่าตอนนี้เธอเป็นฝ่ายปลุกบางอย่างในตัวเขาเสียแล้ว

ปีเตอร์รับรู้ได้แล้วว่าหนูนากำลังจะตกลงไปในหลุมอารมณ์สวาทที่เขาเป็นคนสร้างขึ้นแต่เขาคงต้องหยุดปีเตอร์เตือนตัวเองและค่อยๆ หายใจเข้าออกอย่างช้าๆ บริเวณหน้าท้องแบนราบของเธอย่างหักห้ามใจ กดอารมณ์ความรู้สึกที่มันกำลังจะเป็นไฟเผาผลาญเธอให้ค่อยๆ มอดดับลงปีเตอร์ยังคงอยู่แบบนั้นหายใจเข้าออกอย่างกับคนเพิ่งไปวิ่งมา ทั้งๆ ที่ยังอยู่บนเตียงและนอนนิ่งๆ ค่อยๆ หายใจ หนูนาเองสติค่อยๆ กลับคืนมาเมื่อเขาหยุดการเคลื่อนไหวแบบไม่ทันตั้งตัว เธอรับรู้ได้ว่าเขากำลังสะกดความต้องการของตัวเองอยู่รวมถึงเธอด้วยเช่นกัน เธอเองก็ไม่ต่างไปจากเขาเพียงแค่เธอทำได้เร็วกว่า เพราะมันเป็นความรู้สึกใหม่ที่มันยังไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนแต่ตั้งแต่ได้เจอผู้ชายคนนี้ความรู้สึกแบบนี้มันเกิดขึ้นบ่อยๆ ทุกครั้งที่ได้ใกล้ชิดกัน

แล้วในที่สุดปีเตอร์ก็ค่อยๆ ขยับตัวขึ้นมาสบตากับหนูนา “ตื่นชะทีนะหนูนา ของผม หมาดลงไปเยอะเลยนะกว่าจะปลุกหนูนาได้ซะเหมือนกันนะเรา” พุดไปยิ้มไปจ้องตาหนูนาตลอดที่ตอนนี้ก็จ้องมองเขาเช่นเดียว

“คนอะไรเข็สขี้จิ้งพืงตื่นนอนแท้ๆ ผมยุ่งๆ และตอนนี้เขาก็หน้าแดงมากคงเป็นผลจากเหตุการณ์เมื่อครู่”

“เอ่อ..พีทปลูกหนุณาทำไม” หนุณาพูดออกไปเพื่อที่จะไม่ต้องไปคิดถึงเรื่องเมื่อสักครู่ พร้อมกับหันไปมองนาฬิกาที่โต๊ะหัวเตียง “โห!...มันยังเช้ามากเลย”

ขณะที่หนุณาพูดปีเตอร์ก็ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างหนุณาที่ตอนนี้เหลือปรากรชิ้นเล็กแค่ชิ้นเดียวปกปิดดอกกุหลาบงามที่เขาต้องการครอบครองเป็นเจ้าของอย่างมากไว้

“ไปสวนสาธารณะไปวิ่งออกกำลังกายกัน ผมชอบออกกำลังกายตอนเช้า...ตอนนี้ผมไม่อยากวิ่งคนเดียวหนุณาไปด้วยนะ”

“เลือกได้หรือเปล่าคะ?” ถามไปอย่างงั้นแหละ ปีเตอร์หรีดลงทันทีเมื่อได้ยินแบบนี้

“ไปค่ะ!” หนุณาหัวเราะออกมาทันทีเมื่อเห็นสายตาแบบนี้

“เจ้าเล่ห์นักนะ ควรโดนลงโทษดีมั้ย? ” พูดไปพร้อมกับกำลังจะดึงผ้าห่มที่เพิ่งเอามาคลุมปกปิดร่างกายเกือบเปลือยของหนุณาออก

“ว้าย!...” หนุณาร้องออกมารีบขยับตัวลงจากเตียงและดึงผ้าห่มพันตัวไว้ “ไปอาบน้ำก่อนนะคะ” พูดพร้อมวิ่งไปทิศทางของห้องน้ำ ปีเตอร์ได้แต่นั่งมองตามอดยิ้มไปด้วยไม่ได้และลุกไปหยิบผ้าห่มที่หนุณาวางทิ้งไว้หน้าห้องน้ำกลับมาไว้ที่เตียง

“พีท...พีท...ไม่...ไหวแล้วค่ะ” หนุณาร้องออกไป

“เหนื่อยมากเลยเหรอ? กลับกันมั้ย?” ปีเตอร์ก็มึนหน้ามองหนุณาที่หน้าแดงก่ำและหายใจเร็วซึ่งฟังวังด้วยกันยังไม่ถึงสองรอบเลย

“ไม่เป็นไร...พีท...วิ่งต่อเถอะค่ะ...เดี๋ยวหนุณา...นั่งรอตรงนี้ค่ะ” พูดไปหอบไปอย่างเหนื่อยมากมาย หนุณาไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย ทำแต่งงานสำหรับเธอแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

“เอางั้นหรอ...รอตรงนี้อะไปไหนนะ” พุดไปพร้อมมองไปรอบๆ และหยุดสายตาที่ชายชุดดำที่อยู่ไม่ไกลมาก และหรีตาลงพร้อมพยักหน้าเหมือนให้สัญญาณบางอย่าง ทางฝั่งคนรับสัญญาณนั้นก้มศีรษะลงอย่างเข้าใจ แต่พฤติกรรมทุกอย่างนั้น หนูนาไม่ได้สังเกตเห็นแม้แต่คนเดียว เพราะยังอยู่ในห้วงความเหนื่อยมากมาย

“นั่งพักตรงนี้ห้ามไปไหน” พุดพร้อมดึงเธอมานั่งที่มานั่งข้างๆ ทางเท้าใต้ต้นไม้ หนูนาพยักหน้าและปีเตอร์ก็หันหลังและออกวิ่งไป หนูนาเอาหูฟังมาใส่หูหนึ่งฟังเพลง แนนอนต้องเป็นเพลงของปีเตอร์ มาร์ส

นั่งคิดถึงย้อนไปตอนที่เธออาบน้ำเสร็จเมื่อเช้านี้ แล้วเดินออกมาในชุดเสื้อคลุม เพราะในตู้ห้องน้ำไม่มีชุดอื่นนอกจากชุดนอนกับผ้าขนหนูและเสื้อคลุม เมื่อเดินออกมาชุดสำหรับวิ่งของหนูนาก็แขวนรอนอกตู้ ส่วนปีเตอร์เมื่อเห็นหนูนาเขาก็เดินสวนเข้าห้องน้ำพร้อมชุดวิ่งของเขาในมือเข้าห้องน้ำไป หนูนาก็เดินไปจัดการตัวเอง ชุดวิ่งของเธอจะมีสามชิ้นคือกางเกงขาสั้น เสื้อกล้ามและเสื้อแขนยาวมีฮู้ดด้านหลัง สีขาวทั้งชุดเหมือนอย่างที่เคยพอดี้เป๊ะ และเป็นชุดที่ยังใหม่เธอใส่มันเป็นคนแรก ‘แนนอนเธอต้องเป็นคนใส่คนแรกเพราะมันเป็นของเธอ’ ทันทีที่เธอแต่งตัวเสร็จ ปีเตอร์ก็เปิดประตูห้องน้ำออกมาด้วยชุดที่เหมือนเธอ ต่างกันที่ขนาดและสีเพราะของเขาจะเป็นสีเทา

ปีเตอร์เดินไปเปิดลิ้นชักเล็กที่ตู้เสื้อผ้าหยิบบางอย่างคือไอพอดพร้อมหูฟังสองอันออกมา เขาก็เอาติดให้เธออันหนึ่งและอีกอันของเขา ต่อจากนั้นเขาก็จูงมือเธอออกจากห้องไปที่ตู้รองเท้าหยิบรองเท้าและถุงเท้าให้เธอก่อน และพอดี้เป๊ะเหมือนเดิม ‘รองเท้าคู่นี้นะของเธอ’

ระหว่างที่นั่งรอปีเตอร์จนหายเหนื่อยแล้ว เธอก็คิดถึงย้อนไปสองสามวันนี้ไม่น่าเชื่ออีกครั้งว่าตอนนี้เธอกำลังนั่งรอผู้ชายที่ผู้หญิงหลายต่อหลายๆ คนต่างก็ต้องการ และตอนนี้บอกได้เลยหมายถึงเธอด้วย ออดสงสัยไม่ได้ว่าปีเตอร์เป็นแค่นักร่อนนักดนตรีแค่นั้นจริงๆ หรือเพราะเขามีบุคลิกบางอย่างที่ทำให้เขาเป็นมากกว่านักร่อน และเมื่อเช้านี้เธอแอบเห็นรอยแผลเป็น เป็นทางยาวประมาณหนึ่ง

ฟุตที่แผ่นหลังเขาถึงแม้มันจะจางมาก แต่ก็ยังเห็นได้ด้วยตาเปล่าโดยไม่ต้องสังเกตรมาก ถ้าเขาเป็นแค่นักร้องอุบัติเหตุอะไรสร้างรอยแผลแบบนี้ให้เขาได้ คงต้องเก็บความสงสัยที่เพิ่มอีกหนึ่งเรื่องไว้ก่อนอีกแล้ว

หนูนามองไปรอบๆ ชมทัศนียภาพรอบข้าง สวยจริงๆ สวนสาธารณะที่นี่ได้รับการดูแลอย่างดีมากๆ พุ่มไม้บ่งบอกถึงการได้รับการเอาใจใส่ และก็มองเห็นปีเตอร์วิ่งมาถึงเธอ หนูนายิ้มทันที “อู้ย!” เมื่ออยู่ๆ ปีเตอร์ก็วิ่งเข้ามาและมาจับเบาๆ เร็วๆ และวิ่งต่อผ่านเธอไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น หนูนาได้แต่มองตามและอดไม่ได้ที่จะต้องยิ้มให้แผ่นหลังนั้น

หนูนายังนั่งฟังเพลงรอเขาต่อไป เอ๊ะ! เพลงนี้ทำไมไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย หนูนาจะรู้จักและได้ฟังเพลงของเขาทุกเพลงทุกอัลบั้ม แต่เพลงนี้ยังไม่เคยได้ยิน มันเป็นการเล่นและร้องกับเปียโน

“เป็นการพูดถึงผู้หญิงคนหนึ่ง เขาขอขอบคุณต่อพระเจ้าที่พระองค์สร้างและส่งเธอมาให้กับเขา ทำให้เขารู้แล้วว่าลมหายใจของเขาต่อจากนี้ไป อยู่เพื่อใคร เขาขอสัญญาต่อพระองค์ว่าเขาจะให้นางฟ้าตนนี้มีความสุขบนโลกมนุษย์ไปนี้ตลอดไป และตอนนี้เขายากิ่งตะโกนขึ้นไปบนท้องฟ้ายามกลางวัน ในขณะที่เธอยืนอยู่ข้างๆ เขาตอนนี้ว่าผมรักคุณมากเหลือเกิน ผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ตอนนี้ และต่อจากนั้นผมอยากตะโกนขึ้นไปบนท้องฟ้ายามค่ำคืน ผู้หญิงที่นอนอยู่ข้างๆ ว่าผมรักคุณมากเหลือเกิน”

เมื่อเพลงจบลงก็มีเสียงเรียกชื่อเธอ “หนูนา ผมรักคุณ” หนูนาตาโตตกใจ เพราะมันเป็นเสียงของปีเตอร์ หนูนายีบโผพุดและย้อนกลับอีกครั้งทันที “หนูนา ผมรักคุณ” ย้อนอีกครั้ง “หนูนา ผมรักคุณ” สาเหตุที่เธอต้องย้อนกลับไปอีกครั้งและอีกครั้งเพราะปีเตอร์พูดบันทึกลงโผพุดนั้น เขาบอกว่าเธอเป็นภาษาไทย และแน่นอนสามรอบที่ฟังมันคือเสียงของเขาแน่นอน หนูนาไม่รู้สึกรังเกียจตอนนั้นดวงตาเธอพร่าเลือน เพราะมันมีน้ำตาที่เกิดจากความปลื้มใจและดีใจอย่างที่สุด โดยที่เธอ

ไม่รู้ตัวเลยว่าปีเตอร์ได้เข้ามานั่งอยู่ข้างๆ เธอแล้ว เพราะเมื่อเขาเห็นกริยาท่าทางของเธอตอนที่เขาวิ่งวนกลับมาอีกรอบเขาก็เดาได้ทันทีว่าเธอได้ยินอะไร

และเมื่อหนูนาเริ่มรู้สึกได้ว่าตอนนี้เธอไม่ได้นั่งอยู่คนเดียว เธอก็หันไปตามทิศทางที่มีสิ่งใหม่เข้ามาก็เห็นเป็นเขา และเมื่อเธอหันมาปีเตอร์ก็ก้มหน้าเข้ามาพร้อมดึงหูฟองออกมาข้างหนึ่งและกระซิบไปว่า “HAPPY BIRTH DAY”

เมื่อได้ยินแบบนี้หนูนาก็โผกอดเขาทันทีและกระซิบข้างหูเขาเบาๆ “Thanks you, I love you” ปีเตอร์เมื่อได้ยินดังนั้นก็กอดรัดหนูนาแน่นขึ้นไปอีก เป็นการบอกรักทั้งน้ำตาที่เขารู้สึกได้ว่ามันมาจากส่วนลึกของหัวใจของหนูนา ทั้งคู่ต่างกอดกันอยู่อย่างนั้นจนเวลาผ่านไปสักพัก

“เรายังมีที่ที่จะต้องไปอีก พร้อมมั๊ย?” ปีเตอร์กระซิบเบาๆ ข้างหู

“ไปไหนคะ?” ถามออกไปและค่อยๆ คลายวงแขนที่โอบกอดปีเตอร์อย่างช้าๆ เหมือนไม่อยากห่างอ้อมอกที่อบอุ่นนั้นเลย

“ไม่บอก...เดี๋ยวก็รู้ ไปกันเถอะได้เวลาแล้ว” พูดพร้อมจูงมือหนูนาเดินไปที่รถคันที่

“HAPPY BIRTH DAY” ทันทีที่หนูนาผลัดประตูเข้าไปในห้องสตูดิโอ ซึ่งถือว่าเป็นสถานที่ทำงานของเธอ สมาชิกในวงครบทุกคน และเพิ่มสมาชิกอีกสองคนเป็นสาวต่างชาติที่สวยงามกันคนละแบบ

“สาวน้อยจะไม่เอื่อยอะไรสักนิดหรือ?” ไรอัลเดินเข้ามา

“อืม...ขอบคุณค่ะ ทุกคน” พูดออกไปน้ำตาก็มาคลอที่อยู่ใต้ดวงตา และเลยไปสบตากับทุกคนไปเรื่อยๆ รวมถึงสองสาวที่ตอนนี้เธอยังไม่รู้จักแต่ก็ได้รับรอยยิ้มจากคนทั้งคู่

“Hi...นี่น่าเธอน่ารักมากแบบที่ตอนนี้เล่าให้ฟังจริงๆ ด้วย ฉันแคทรินยินดีที่ได้รู้จักเธอต้องเป็นสาวน้อยมหัศจรรย์แน่ๆ” ขณะที่พูดก็เหลือบตาไปมองที่ปีเตอร์ เป็นการสื่อความหมายในสิ่งที่พูดกับนี้น่า

“คะ!...ยินดีที่ได้รู้จักคะ” หนูนาคอบกลับออกไปเช่นกันและรู้สึกชอบแคทริน เพราะรับรู้ได้ว่าเธอเป็นคนน่ารักช่างเหมาะกับตอนนี้จริงๆ และมองเลยไปอีกหนึ่งสาว

“นี่คือ เจนนี่ แฟนผมเอง” พอลเป็นฝ่ายแนะนำและโอบไหล่เจนนี่

“Hi...ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ คุณน่ารักมากเลยคะ” เจนนี่พูดออกไปอย่างที่เห็น เพราะถึงแม้ตอนนี้จะอยู่ในชุดออกกำลังไม่มีการแต่งหน้า แต่ผิวสีน้ำตาลของเธอก็เนียนละเอียดอย่างคนเอเชีย และตอนนี้แก้มของเธอก็แดงอย่างธรรมชาติแบบไม่ต้องพึ่งบลัชออนแต่อย่างใด เข้าใจได้เลยว่าทำไมปีเตอร์ นักร้องนำคนนี้ถึงแสดงออกอย่างมากในความรู้สึกที่มีต่อสาวเอเชียคนนี้ เพราะสายตาของปีเตอร์เวลามองมาที่นี้น่ามันช่างอ่อนโยน เธอเองก็เพิ่งจะเห็นอารมณ์แบบนี้ของปีเตอร์เป็นครั้งแรกจริงๆ

“ยินดีเช่นกันคะ พวกคุณทั้งสองคนสวยมากคะ”

“เออละเมื่อรู้จักกันแล้วเราอย่าเสียเวลากับการฉลองวันเกิดให้กับนี้นักกันเถอะ” ไรอัลเป็นฝ่ายพูดพร้อมส่งแก้วนํ้าที่มีน้ำสีส้มสวยงามหนุนารับมาข้างในมันคือนํ้าผลไม้

“พวกเราขออนุญาตใช้สถานที่กับคุณเอียน แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้ดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด หวังว่านี้น่าคงเข้าใจ”

“ดีมากกว่าคะ นีน่าไม่ดื่มแอลกอฮอล์คะ”

งานเลี้ยงดำเนินไปอย่างสนุกสนานพลัดกันเต้นรำกันอย่างมีความสุข หนูนาคอบขำกับท่าทางของปีเตอร์ เมื่อสมาชิกคนอื่นในวงต่างก็สลับมาขอเต้นรำกับเธอ เพราะเขาจะคอยมองตาขวางๆ ตลอด

หนูนาคอบเต้นรำเป็นบ้างเพราะเป็นกิจกรรมหนึ่งในสถานที่เธอเติบโตมา ซึ่งมีแต่ปีเตอร์ที่กลับไม่ขอเต้นรำกับเธอเลย “แล้วจะมาตาขวางใส่ทำไมก็ไม่รู้” ได้แต่

คิดและทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ตลอดการเดินรำของทุกคนสลับคู่กันไปมาอย่างสนุก ซึ่งปีเตอร์มีหน้าที่เล่นเปียโนบรรเลงให้กับนักเต้นตลอดเวลา

“อะ...!” หนูนาร้องออกมาที่จุ๋ๆ ปีเตอร์กำลังบรรเลงเพลงที่เธอเพิ่งได้ฟังเมื่อเข้าไปในโพลอด ทำให้หนูนานหยุดการเคลื่อนไหวและค่อยๆ เดินไปยืนข้างหน้าเปียโนอย่างคนที่ตกใจในมนต์สะกด ปีเตอร์ขับร้องเพลง

“ผมขอขอบคุณต่อพระเจ้าที่พระองค์สร้างและส่งเธอมาให้กับผมทำให้ผมรู้แล้วว่าลมหายใจของผมต่อจากนี้ไปอยู่เพื่อใคร ผมขอสัญญาต่อพระองค์ว่าผมจะทำให้หนานฟ้าตอนนี้มีความสุขบนโลกมนุษย์ไปนี้ตลอดไป และตอนนี้ผมอยากร้องตะโกนขึ้นไปบนท้องฟ้ายามกลางวัน ในขณะที่เธอยืนอยู่ข้างๆ ผมตอนนี้ ว่าผมรักคุณมากเหลือเกินผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ตอนนี้ และต่อจากนั้นผมอยากตะโกนขึ้นไปบนท้องฟ้ายามค่ำคืน ผู้หญิงที่นอนอยู่ข้างๆ ว่าผมรักคุณมากเหลือเกิน” ตอนนี้ทุกคนในห้องต่างเงยบและยื่นมองทั้งคู่ด้วยความดีใจด้วยอย่างใจจริง

ผลั้ว...เสียงประตูถูกผลักเข้ามาเบาๆ และผู้ที่เพิ่งเข้ามาใหม่ก็ปิดประตูตามเบาๆ และยื่นกอดดอกตรงประตูหันได้ฟังบทเพลงนั้นเช่นกัน ทันทีที่เพลงจบลงทุกคนต่างปรบมือให้กับปีเตอร์

“สุดยอดเยี่ยม” พอล กับ สตีฟ พุดออกไปพร้อมกันทันที

“พีท...จะรังเกียจมั๊ยถ้าผมจะขอต่อยอดเยี่ยมนี้” เอียนพุดออกไปอย่างเป็นที่เข้าใจกัน

“Angel คือชื่อเพลงแต่ผมคงตัดสินใจไม่ได้ครับเพราะเพลงนี้เป็นของนีน่า ผมแต่งให้เธอเป็นของขวัญวันเกิด คุณคงต้องถามเธอแล้วละครับ” พุดพร้อมหันไปที่เธอรวมถึงทุกคนหันไปที่หนูนานทันที เหมือนรอฟังคำตอบ

“ห่า!!...อืม...” หนูนายังงงๆ กับสิ่งที่ได้ยินหันไปมองคนโน้นทีคนนี้ทีและมาจบที่ปีเตอร์ ที่ตอนนี้มองเธอด้วยแววตาแบบที่เธออยากจะไม่เข้ากอดเขาอีกครั้ง

“ว่าไงจ๊ะ” เป็นแคทรีนที่เป็นคนทำลายความเงยบ และมองหนูนานอย่างขำๆ ปนเอ็นดู และคิดไปด้วยว่านี่น่าตกใจเขินได้น่ารักมากและตอนนี้เธอก็หน้าแดงมาก

“คะ...ตกลงคะ” ตอบออกไปเมื่อหันไปมองที่ปีเตอร์อย่างขอความคิดเห็น ปีเตอร์ยิ้มให้และพยักหน้าเล็กน้อย

“เยี่ยม!...ผมจะให้เลขาทำเอกสารให้เรียบร้อยอาทิพย์หน้านี้นำเข้ามาเซ็นตัวได้เลยนะ เพลงนี้ต้องดัดเป็นพลุแตกอีกเพลงแน่ แต่งและขับร้องโดยปีเตอร์ มาร์ส นักร้องดังคนหนึ่งในยุคนี้เลย” เอียนร้องออกไปและเดินไปที่โรว์ลพร้อมเรียกทุกคนในวงมาคุยวางแผนกับงานเพลงอีกนิดหน่อย

ส่วนสาว ๆ ทั้งสามก็มานั่งกันที่โซฟามุมโปรดของหนูนาต่างก็คุยแลกเปลี่ยนกันไป ทำให้หนูนาทราบดีว่านี่เองที่แคทรินดูสวยสง่าเพราะเธอมีอาชีพเป็นนางแบบ จะทำไ้ได้ละเธอไม่มีเวลาและเงินที่จะไปซื้อนิตยสารชื่อดังของที่นี่มาอ่าน ส่วนเจนนีกำลังศึกษาระดับปริญญาโท เธออยากเป็นผู้ประกาศข่าวช่างเหมาะกับพวกเธอจริงๆ และขณะที่สาว ๆ พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน อยู่ๆ เสียงฝ่ายกลุ่มผู้ชายก็เจียบบลง และทุกคนต่างจ้องกันมามองที่หนูนา หนูนาคอนข้างจะเป็นคนที่มีเซ็นส์ในเรื่องแบบนี้ถ้าหากมันเกิดขึ้นในระยะสั้น เธอหันไปมองสายตาทหลายๆ คู่ และเป็นพอลเดินมาที่หนูนานั่ง บอกให้เธอยืนขึ้นจับเธอค่อยๆ หมุนรอบตัวเอง

“ใช้ได้...และก็มีความสามารถในการเต้นรำบ้าง แล้วฝึกสเต็ปเพิ่มให้อีกนิดหน่อยผมว่าไม่น่าจะใช้เวลานานมาก” พอลให้ความเห็นในเชิงวิเคราะห์

“อะ...ไร...คะ?” หนูนาทำหน้างงๆ

“นักแสดงนำหญิงมิวสิกวิดีโอเพลง Angel คือนีน่า” สตีฟเป็นฝ่ายพูดชี้แจงต่อข้อสงสัยของเธอ

“อะไรนะคะ!!!!” หนูนาร้องออกไปอย่างตกใจมากเกือบเท่ากับตอนที่ได้ยินปีเตอร์บอกรักเธอในไอพอดเลย

“นีน่า...เอ่อ...นีน่าทำไมได้หรรค์คะ” การแสดงในชีวิตเคยชะที่ไหน ขนาดงานที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เธอยังมีหน้าที่ในการขนของเป็นคนเบื้องหลังอย่างชัดเจน แล้วนี่ให้เป็นนางเอกมิวสิกเพลงของนักร้องชื่อดังขนาดนี้หรือเธอหลับอยู่! ไม่น่าอาจจะไม่ใช่เรื่องจริงตั้งแต่แรกคิดได้ก็หยิกตัวเอง “เจ็บแะะ!!!”

“นี่น่ากังวลเรื่องอะไรเหรอ?” ไรอัลเดินเข้ามาใกล้และถามออกไปพร้อมพูดต่อทันที “ไม่ต้องกังวลหรอกทุกอย่างต้องมีครั้งแรกเสมอ เพลงนี้เป็นของนี่น่า ฟิทแต่งออกมาจากความรู้สึกที่มีต่อนี่น่า นักแสดงก็ต้องเป็นฟิทกับนี่น่าเท่านั้น” ไรอัลให้ข้อมูลเพิ่มเติม

“ไม่เป็นไร...มีผมทั้งคน หนูนาของผมทำได้แน่นอน” ปีเตอร์เดินเข้ามาและสวมกอดหนูนาต่อหน้าทุกคนและกระซิบเบาๆ กับหนูนา การกระทำของปีเตอร์ทำให้หนูนาารู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาก ตั้งแต่เข้ามาในห้องนี้ก็ฟังต่อนี้แหละที่ได้เข้าใกล้ปีเตอร์อีกครั้ง ช่างรู้สึกดีจริงๆ เวลาที่เขาอยู่ใกล้ๆ และเมื่อยิ่งเขากอดเธอแบบนี้ด้วยแล้ว ให้อะไรที่เธอจะต้องเจอในวันข้างหน้าเธอก็ไม่กลัวอีกแล้ว หลังจากนั้นหนูนาก็พยักหน้าเป็นการยอมรับข้อเสนอและรับปาก

“เยี่ยม!...” เสียงร้องออกมาอีกครั้งวันนี้เป็นวันจริงๆ เขาคิดและเดินเข้าไปใกล้หนูนาที่ตอนนี้ปีเตอร์คลายอ้อมกอดแต่ยื่นโอบไหล่เธอแทนและกล่าว “HAPPY BIRTH DAY FOR ANGEL”

แคทรินและเจนนี่ต่างก็เข้ามาออดหนูนาแสดงความยินดี และงานฉลองวันเกิดของเธอก็มีต่ออีกสักพัก และเมื่อถึงเวลาต่างฝ่ายต่างแยกย้ายช่วงเป็นวันที่ดีจริงๆ คิดแล้วก็คิดถึงเพื่อนรักที่เมืองไทยคงส่งเมลล์มาอวยพร เธอต้องกลับไปดูและเล่าเหตุการณ์วันนี้ให้นีออนฟัง แต่ขอเล่าบางส่วนเฉพาะส่วนการฉลองวันเกิดก่อน ส่วนในเรื่องอื่นๆ ขอเวลาสักหน่อย เธอเองก็ไม่อยากปิดบังอะไรกับนีออนเลย เพราะสำหรับเธอนีออนเป็นครอบครัวคนเดียวของเธอตั้งแต่จำความได้เลย เมื่อคิดถึงครอบครัวก็แอบชำเลื่องไปมองคนข้างๆ ที่ตอนนี้กำลังขับรดไป ฮัมเพลงในคออย่างคนที่มีความสุขมากเช่นกัน และแอบยิ้มกับท่าทางแบบนั้นของเขา ปีเตอร์นี่ไม่ว่าจะมองจากมุมไหนช่างดูดีทุกมุมจริงๆ

“แอบมอง ผมคิดดอกเบ๊ยนะ”

“บ้า!” หนูนาตกใจเพิ่มอุนภูมิใบหน้าอีกแล้ว เมื่อถูกจับได้ว่าเธอแอบมองเขาอยู่

อ่าอ่าอ่าอ่า...เขารู้สึกมีความสุขจริงๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อนชีวิตและความรู้สึกของเขาก็ไม่เหมือนเดิม การดำรงชีวิตตั้งแต่นั้นมาเขาไม่เคยหาคำตอบได้เลยว่าเพื่ออะไร แต่นับจากนี้เขารู้แล้วว่ามันเพื่อใคร

“WOW!...” หนูนาร้องออกไปทันทีเมื่อผ่านประตูกลับเข้ามาในห้องที่เธอออกไปเมื่อเช้า ตอนนี้อยู่ตรงทางเดินตั้งแต่ประตูไปที่โต๊ะDinner เธอคิดอย่างนั้น เพราะบนโต๊ะมีเซียงเทียนที่จุดไว้แล้วและตามทางเดินปูพรมสีขาวยาวด้วยกลีบดอกกุหลาบสีแดงสีชมพูสวยงามมากจนเธอไม่อยากเดินเหยียบเลย และบริเวณโดยรอบก็มีการห้อยดาวดวงเล็กๆ ในห้องเปิดไฟสลัวทำให้เหมือนเธอกำลังเดินอยู่บนทางช้างเผือกบนท้องฟ้าไม่มีผิวด ปิเตอร์ยื่นแขนมาให้เธอหนูนาส่งมือให้ทันที ปิเตอร์เอามาวางไว้บนแขนเขามุ่งหน้าเดินไปที่โต๊ะพร้อมเสียงดนตรีคลอเบาๆ แนนอนเป็นดนตรีเพลงAngel เขาควงแขนเธอเหมือนคู่บ่าวสาวยังงั้นไม่รู้ แต่ที่แปลกคือทั้งเธอและเขาคู่ต่างอยู่ในชุดออกกำลังกายชุดเมื่อเช้า เขาขยับเก้าอี้ให้เธอนั่งและเดินไปนั่งเก้าอี้ตรงข้าม

“หนูนาชอบมั้ย?”

“มากค่ะ...ชอบมากที่สุด...มันสวยมาก...ขอบคุณพี่มากนะคะ...หนูนาไม่คิดว่าตัวเองจะมีความหมายกับพี่มากขนาดนี้” พุดออกไปอย่างซาบซึ้งใจ ไซ้! มันดีจริงๆ

“ผมรักหนูนา หนูนาเป็นผู้หญิงคนแรกและจะเป็นคนเดียวที่ผมรัก” ปิเตอร์พุดออกไปอย่างมั่นใจตัวเองอย่างที่ไม่เคยมั่นใจและเกิดขึ้นมาก่อนเลยในชีวิต

“หนูนาก็รักพี่ที่สุด”

VII

< “เป็นของผมนะ หนูนา” >

“ได้เดินร่ำกับพี่ทจนได้” หนูนาพูดออกมาหลังจากทานดินเนอร์

ฮีม? ปีเตอร์เลิกคิ้วกับคำพูดของหนูนา

“ก็วันนี้ทั้งวันพี่ไม่ขอหนูนาเดินร่ำเลยนะสิ คิดว่าจะไม่ได้เดินร่ำกับพี่ทซะแล้ว” หนูนาพูดพร้อมแสดงหน้าตาว่าแอบน้อยใจนิดๆ

ฮ่าฮ่าฮ่า ปีเตอร์หัวเราะทันทีเมื่อได้ยินแบบนี้ และมีความสุขมากที่หนูนา รู้สึกห่วงหาเขาเช่นกัน เขาคิดแต่ว่าจะจะเป็นเขาฝ่ายเดียวซะอีกที่รู้สึกอยากอยู่ใกล้ซิดเธอตลอดเวลา

“เพราะผมนะจะไม่จบกับหนูนาแค่เดินร่ำ...”

ว้าย...!!! หนูนาร้องออกมาทันที ยังไม่ได้ถามว่าเขาหมายความว่าอย่างไร ปีเตอร์ก็ซ้อนตัวเธอขึ้นเข้าสู่อ้อมแขนทันที

“จะ...จะพาหนูนาไปไหน?” รีบเอามือโอบรอบคอปีเตอร์ทันทีเพราะกลัวจะตก

“อาบน้ำกัน” ปีเตอร์ตอบออกไปพร้อมอุ้มหนูนาเดินไปยังห้องนอนทันที

“อาบน้ำกัน?...หมายความว่า...” หนูนาถามกลับหน้าตื่นตอนนี้ใจเธอเต้นแรง เพราะเข้าใจในความหมายที่ปีเตอร์พูด ประกอบกับสายตาเขาช่างหวานหยาดเยิ้ม ทำให้มันใจในสิ่งที่คิดไว้มากขึ้นความชัดเจนในแวตตาทำให้หนูนาขลุกทันที

“ใช่!อาบน้ำกัน” ปีเตอร์เมื่อเดินมาถึงห้องน้ำที่อยู่ในห้องนอนก็ค่อยๆ วางหนูนาให้หันหน้ามาเผชิญหน้ากับเขา และการกิจต่อมาก็ดำเนินการทันที เอื้อมมือไปถอดเสื้อตัวนอกของหนูนาออก หนูนาหัวใจเต้นแรงมากและตื่นเต้นมาก “ก็มันยังไม่เคย”

ปีเตอร์ถอดเสื้อตัวนอกของเขาส่งออกเช่นกัน ตอนนี้อนอนทั้งเขาและเธอยังมีเสื้อคลุม แต่หนูนามากกว่าปีเตอร์หนึ่งชิ้นคือบราเซียร์อีกหนึ่งตัว และจู่ๆ เขาก็หันไปทางกระจกหยิบแปรงสีฟันของหนูนาบีบยาสีฟันให้และส่งให้เธอ และต่อจากนั้นก็ของเขา ปีเตอร์อยากให้หนูนาได้ผ่อนคลายเพราะเธอดูตื่นเต้นมาก ขยายเวลาให้เธออีกสักนิด “อีกนิดเดียวเท่านั้น” ปีเตอร์บอกกับตัวเอง

เมื่อภารกิจการแปร่งฟันผ่านไปอย่างเชื่องช้าและยาวนานมากสำหรับเขา แต่สำหรับหนูนามันช่างจบเร็วเสียจริงๆ “ขอแปรงอีกสักรอบได้มั๊ยเนี่ย...ก็คนมันยังไม่...” ยังคิดต่อไม่ทันจบ...

ปีเตอร์ใช้แขนข้างหนึ่งโอบรอบเอวเธอไว้ อีกมือเชยคางเธอขึ้น เพราะเธอก้มหน้าตลอดเวลาไม่ยอมมองสบตาเขาเลย ปีเตอร์ค่อยๆ โน้มคอลงมา เขาเริ่มสัมผัสหนูนาที่หน้าผากด้วยริมฝีปากเขาอย่างแผ่วเบาและอ่อนโยน และได้ต่ำลงมาถึงดวงตาที่ตอนนี้ค่อยๆ หลับลง เพื่อรอรับจูมพิตอันอ่อนโยนนั่นทั้งสองข้าง ตำแหน่งต่อมาคือแก้มเนียนแดงก่ำทั้งซ้ายและขวา เลื่อนมาตรงจมูกปีเตอร์กลับกัดเบาๆ ตรงปลายจมูกที่ออกจะร้นนิดๆ อย่างหมั่นเขี้ยว สร้างความรู้สึกบางอย่างให้หนูนาจนต้องยกแขนโอบรอบคอเขาไว้ เพราะแค่เขาจูมพิตอย่างอ่อนโยนเธอก็แทบจะยืนไม่อยู่จนต้องหาหลักเพื่อไม่ให้เขาล้มลง และไปกองที่พื้นซะก่อน

แต่แล้วจู่ๆ สัมผัสอ่อนโยนก็หายไปทันทีแปรเปลี่ยนไปเมื่อปีเตอร์สัมผัสกับริมฝีปากของเธอ เขาไม่รอช้าพาลิ้นอันชำนาญเกมรักเข้าไปควานหาจุดที่มันน้ำหวานในปากอิมันทันที ทั้งหยอกล้อและเรียกร้องจากความอ่อนโยนในช่วงแรกกลายเป็นความร้อนแรง หนูนาตอบสนองเขาเช่นกันอย่างเป็นงานบ้าง เพราะครูสอนตรงหน้านี้แหละ

อาร์ส...สร้างความพึงพอใจเป็นอย่างมากให้ปีเตอร์จนร้องครางออกมา

ปีเตอร์ถอนริมฝีปากออกมาอย่างเสียดาย และตอนนี้ปากอิมกลับแดงและบวมเล็กน้อย ปีเตอร์เห็นอย่างนั้นยิ่งเป็นการกระตุ้นอารมณ์ความต้องการของเขายิ่งนัก จากที่ความตั้งใจแรกว่าจะค่อยเป็นค่อยไปเขากลับไม่สามารถสะกดอารมณ์

ความต้องการให้เป็นไปตามความตั้งใจแรกได้ กลับรุนแรงและโหดร้ายมากขึ้นแบบที่เขาเองก็ไม่เคยเป็นมาก่อน

ปีเตอร์เข้าหาปากอ้อมนั้นอีกครั้งร้อนแรงกว่าเดิม บดขยี้ริมฝีปากอ้อมตามความต้องการของอารมณ์ กัดและรั้งเบาๆ ที่ริมฝีปากของหนูนาสร้างความรู้สึกสยิวเสียวซ่าให้กับหนูนาเป็นอย่างมาก ส่วนมือเขาก็ทำงานไปพร้อมกันปีเตอร์ล้วงเข้าไปใต้เสื้อล้ามปลดตะขอบราเซี่ยออกทันที และไถลงมาดอมดมชอกล้าคอระหง จุ่มพิศดูตื้นผิวสร้างร่องรอยแสดงความเป็นเจ้าของไว้ที่แล้วที่เล่า

หนูนาหอบหายใจเสียวซ่าทุกอณูสัมผัสของปีเตอร์ เธอรู้สึกว้างว้างโดนไฟเผาผลาญ ถ้าตัวเธอถูกเป็นไฟได้คงลุกไปแล้วจากความร้อนแรงของปีเตอร์ที่ส่งผ่านมายังร่างกายเธอ และตอนนี้บราเซี่ยของเธอก็หลุดติดมือเขามาตั้งใจเขายิ่งนัก เขาปล่อยให้มันร่วงไปอย่างไม่สนใจ ตอนนี้ทั้งเธอและเขาก็เหลือบปรกการปกปิดร่างกายเท่าเทียมกันแล้ว

ปีเตอร์ไม่รอช้าทั้งสูดดมเบาบ้างแรงบ้างสลับกัน เกิดร่องรอยที่ล้าคอหนูนามากมายและไต่ต่ำลงมาเรื่อยๆ ส่วนมือของเขาก็ลูบไล้งต่ำไปเรื่อยๆ ไปหยุดอยู่ที่ขอบเอวกางเกงของเธอและค่อยๆ ดึงลงโดยที่ปากหนาก็ยังทำหน้าที่สร้างความเสียวซ่าให้กับหนูนาเช่นเดิม เขาได้ปลดปล่อยกางเกงของหนูนาลงไปกองที่ปลายเท้า

หนูนาหงนหน้าแอ่นหน้าอกสร้างความสะกดกให้กับปีเตอร์ พร้อมทั้งพยายามหายใจเข้าปอด เพราะเธอรู้สึกเหมือนคนกำลังจมน้ำลงไปในช่วงความพิศวาสที่ปีเตอร์ก่อมันขึ้นมา และพฤติกรรมแบบนี้ของหนูนาเท่ากับเป็นการแอ่นหน้าอกเบียดเสียดความอวบอ้อมเข้าหาปีเตอร์มากขึ้น

ปีเตอร์ไม่รอช้าเลื่อนปากหนาลงมาครอบครองออกเต่งตึงนั้นทันทีโดยยังมีเสื้อล้ามของเธอขวางกั้นสัมผัสของเขา ปีเตอร์กัดเบาๆ กับยอดเกสรนั้นสลับกันไปมามือก็ยังทำหน้าที่บีบคลึงอย่างไม่มีที่ท้อว่าจะหยุด

อ้ารส์...หนูนาควรออกมาอย่างต้องการปลดปล่อยความรู้สึกที่ลุ่มภายในร่างกายที่ร้อนรุ่มยิ่งนัก

“ที่รัก...ปลดปล่อยผมสิ” ปีเตอร์กระซิบเบาๆ บริเวณยอดเกสรดอกไม้ตูมเต่งชูขึ้นของเธอ และครอบครองยอดเกสรอย่างไม่รู้จักอึด “ได้โปรด” เขาพูดอีกครั้ง

หนูนานึกได้ยื่นคำอ่อนน้อนอันแสนเร้าใจและเซ็กซี่ เธอปล่อยมือออกจากการเกาะกุมไหล่หนาเลื่อนไปปลดเชือกเอวกางเกงของเขาอย่างเข้าใจในความหมายนั้นด้วยมือที่ลื่นเทาและค่อยๆ เลื่อนลง ซึ่งปีเตอร์ก็ยังครอบครองยอดเกสรนั้นไม่ยอมละจากมันตั้งว่าถ้าต้องละจากยอดเกสรชูชุนนั้นอาจทำให้เขาลิ้นลมหายใจได้ ทำให้ตอนนี้เสื้อกล้ามที่เป็นปรាកการกันสัมผัสที่เขาครอบครองกับยอดผิวเกสรนั้นเปียกชุ่มชื้น

ปีเตอร์เลื่อนมือต่ำลงไปทั้งบีบและขยำสะโพกกลมตามอารมณ์สวาทที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และเขาค่อยๆ ยกขาข้างหนึ่งของหนูนานำมาโอบเอวเขาไว้ หนูนายกวงแขนโอบรอบคอปีเตอร์ทันทีและเขาก็ยกขาอีกข้างของหนูนานำมาทำแบบเดียวกันกับอีกข้างเท่ากับว่าตอนนี้ปีเตอร์อุ้มหนูนานำโดยที่ขาทั้งสองของเธอเกี่ยวเอวเขาไว้และหันหน้าเข้าหากัน ปากเขาตอนนี้เลื่อนกลับขึ้นมาก็คอหนูนานำ ทั้งจูบและดูดผสมขบกัดเบาๆ ในขณะที่เดียวกันปีเตอร์ถอยหลังเพียงสองก้าว แต่ไม่หยุดที่ดอมดมรอบคอหนูนานำแต่อย่างใด เขาค่อยๆ นั่งลงบนเก้าอี้ไถ่ๆ เท่ากับว่าตอนนี้หนูนานำนั่งคร่อมเขาโดยที่ทั้งเขาและเธอมีกางเกงตัวจิ๋วเป็นตัวกั้นระหว่างความเป็นตัวเธอกับตัวตนของเขา ปีเตอร์ขยับให้หนูนานำเข้ามาใกล้มากขึ้น จนทุกส่วนของหนูนานำเสียดสีกับแกนกายความเป็นตัวตนที่ตอนนี้ชูชันขึ้นจนหนูนานำรู้สึกได้ว่าตอนนี้มันกำลังพร้อมจะผงาดต่อสายตาเธออีกไม่นาน

👉 TO BE CONTINUED

Next : จังหวะรักมาเฟีย [Mafia's Rhythms Of Love]

เซต Romance Of Mafia ลำดับที่ [1]

สารบัญ เล่ม 1

VII < “เป็นของผมนะ หนูนา” > ...

VIII < วันหยุด >

XI < วันหยุดกับหนูนา >

X < ใครอย่าแตะ >

XI < นางฟ้า..... >

XII < ปัญหา >

XIII < ก่อนเหตุการณ์ >

XIV < จุดเริ่มต้นของอุบัติเหตุ >

XV < ความทรงจำที่หายไป >

XVI < คอนเสิร์ต , ไม่เข้าใจ >

XVII < เพราะหึง! >

XVIII < รักษาความจำเสื่อม >

XIX < บ้าน >

XX < หายไป >

XXI < เอาตัวรอด >

XXII < แผนร้าย >

XXIII < เกมของหนูนา >

XXV < เปิดเผย >

XXVI < ปลดปล่อย >

XXVII < เจ้าบ่าวของหนูนา >

XXVIII < ก่อนพิธี (แต่งงาน) สามชั่วโมง >

== ขอขอบคุณค่ะ ==